Núm.4 // València // Juny 2013 araomaivlc.wordpress.com // e-mail: araomaivlc@gmail.com

ARA o MAI

contra tota explotació, contra tota autoritat!

ÍNDEX

(Mentres tancàvem aquesta edició de l'Ara o Mai ha esclatat la revolta turca. D'un conflicte concret i parcial, l'explosió de ràbia i d'autoorganització ha pres els carrers de les principals ciutats turques. Demostrant, de nou, el potencial que tenen els petits conflictes que poden desencadenar en enfrontaments més grans i posar en un apur al Poder. Tota la notra solidaritat i força a les nostres companyes. Tot el nostre odi als opressor i a aquells que els defensen)

La seua força és la repressió. La nostra, la solidaritat.

EDITORIAL

Ens haguera agradat traure aquest núm.4 molt abans, són ja uns quants mesos des de l'anterior edició, però el que ens ha fet endarrerir-nos no ha sigut únicament les limitacions materials com en altres ocasions. Aquesta vegada, sens dubte, el principal motiu del retard el trobem en la creixent intensitat i la quantitat de conflictes dels darrers mesos, uns de coneguts (per ser dates assenyalades) i altres de nous, però més del que estàvem acostumats, al cap i a la fi. Només a València, al nostre entorn més proper, s'han donat gran varietat de lluites al carrer i projectes col•lectius de marcat caire anticapitalista i prou combatius. Moltes d'aquestes experiències han servit per a donar passos endavant en l'oposició a aquest sistema en general, però també han suposat una evolució quant a estratègies i pràctiques particulars a l'hora de plantejar les nostres lluites.

Ja no es respon igual a les continues agressions que patim per part de l'Estat i el Capital, açò és un fet que admet poca discussió. Pensem que aquest salt qualitatiu es dóna pel fet que les condicions vitals a què estem sotmeses ja no poden ser suportades durant més temps i que les clàssiques formes de protesta han quedat en evidència per domesticades i inofensives. No obstant, les noves dinàmiques de mobilització que sorgeixen ara amb més freqüència, tot i ser més serioses en els plantejaments i més contundents en les formes, ni són noves del tot, ni tampoc són infal•libles. D'aquesta manera, s'imposa la necessitat de reflexionar entorn a elles constantment, criticar-les per mirar de millorar, adaptar-les als diferents àmbits i aprendre de tota eixa experiència que va acumulant-se a poc a poc, que ja és.

Organitzar-nos entre nosaltres

Un dels aspectes que considerem que ha patit una transformació més notòria, almenys a simple vista, és l'augment i diversificació d'assemblees de barri, estudiants, aturats, grups d'afinitat, col•lectius d'afectades, etc. Si amb el 15M es van crear moltes assemblees que abans no existien, des d'aleshores s'han anat multiplicant i apareixent de noves mentre perdien en nombre de participants però guanyaven en contingut. La necessitat d'organitzar-nos amb les persones que tenim al nostre voltant sembla més necessària que mai ara que pareix que ens enfrontem sols contra el món. Però no estem soles. Així s'ha demostrat cada volta que s'han llançat propostes de diferent contingut: quasi sempre hi ha hagut algú que ha respost, tot i que després el projecte es quedara en un no-res. Pensem que a causa de la falta de respostes s'està tendint, cada volta més, a l'autoorganització de més i més gent per fer front al seu dia a dia.

A nivell polític, només cal fer una ullada al nostre entorn per vore com quasi a cada racó trobem iniciatives horitzontals i assembleàries que cerquen acabar amb l'estat actual de les coses. No obstant això, aquest procés no naix espontàniament, naix perquè les condicions socials són propícies i perquè molta gent se'l creu i el practica. Per això hem d'anar amb molta cura quan, després d'encetar projectes des de baix d'aquest tipus, ens relaxem i caiem en dinàmiques que s'allunyen molt d'allò que, inicialment, havíem concebut, com va passar a Ca la Vaga després del 14N. Aquest projecte havia complit el seu paper de "cuartel general" per a preparar la vaga general i prometia molt gràcies a la potencialitat de l'espai i les moltes possibilitats que oferia. Finalment, va esdevenir una experiència infructuosa després de setmanes on diversos grups autoorganitzats convivien i intentaven gestionar un projecte massa ambiciós que requeria un nivell d'organització superior al que estem acostumats. Per aquesta raó creiem necessari fer èmfasi en el diàleg constant entre els diferents col•lectius, tot per tal de ser més efectius alhora d'encetar projectes conjunts com el que hem esmentat.

Sense autoritats

Pel que fa a la lluita al carrer, ha quedat clar que ja no és necessari esperar que els sindicats venuts o els "partiduxos" de torn marquen l'agenda amb les seues convocatòries a què ens havíem de sumar la resta. Ara, per sort, ja no és així i esperem que no ho siga mai més si no volem que la història es torne a repetir. Des de fa vora dos anys, les convocatòries pròpies llançades per col•lectius de base al marge de les institucions es repeteixen amb més assiduïtat que abans i cada cop impliquen més gent. Això ho hem pogut vore, sobretot, a la vaga general del 14N i a les diferents mobilitzacions de l'estudiantat, on els principals punts d'interés no han estat sota el paraigües dels sindicats majoritaris ni sota les megaplataformes més fictícies que pràctiques. Les convocatòries més reals han tingut lloc a piquets de barri i polígons, a facultats i a entitats financeres, i no a manifestacions pactades pel centre i dirigides per la capçalera.

Així mateix, lluites com la del dret a l'habitatge han aconseguit arrossegar molts sectors de la població a posicionar-se sobre el tema, plantejant conflictes a diferents nivells i encara més, han portat la iniciativa en tot moment. Fins i tot han emprat tàctiques pròpies com els "escratxes" als responsables directes del drama dels desnonaments. Si bé és cert que el trencament amb les institucions i els que les representen no és total, la tendència és clara. L'autonomia en el camp d'allò polític, entesa com el pensament i l'acció basades en reflexions pròpies, és cada volta més present al nostre entorn. Creiem que cal treballar més en eixa línia, parant molta atenció perquè no ens manipulen i no deixant-se guiar per ningú per moltes bondats que ens puga prometre, només així podrem marcar-nos l'agenda per nosaltres mateixes.

Coordinació i extensió dels conflictes

Segons es mire, com a causa o conseqüència natural del que comentàvem adés, trobem que sobretot la comunicació, i la coordinació en menor mesura, entre els diferents sectors en lluita, ha madurat i s'ha fet molt més efectiva i realista. S'ha sabut establir lligams entre gent molt diversa basats en objectius comuns i s'ha sabut, també, llançar iniciatives concretes que podien involucrar interessos a priori heterogenis però més semblants del que esperaríem en el fons. Sota les particularitats de cada grup, es palpa una voluntat d'enteniment mutu, d'obrir-se i mirar cap a fora, de donar-nos suport sense xafar-nos. En aquest sentit, volem fer notar l'organització de diferents col•lectius i assemblees entorn al Bloc Unitari Anticapitalista, ja que ens sembla un pas endavant en eixa recerca de coordinació i treball continu entre col•lectius.

Pel que fa a l'extensió de les lluites a altres sectors, trobem que un exemple on més complicitat externa i implicació d'altres hi ha hagut han estat les diferents mobilitzacions contra les retallades. Aquestes, malgrat el seu discurs difús i la feblesa de les respostes que sovint mostren, han aconseguit arribar a moltes de nosaltres mitjançant una gran feina de comunicació i diàleg amb les nostres veïnes, que també s'han vist identificades pel malson de les retallades. Potser falte més comunicació entre nosaltres, entre les explotades a tots els nivells; el que tenim clar, però, és que ha de ser a partir d'objectius concrets que comencem a treballar en projectes comuns. El que volem dir és que els projectes comuns sorgiran dels llaços teixits dia a dia als carrers, i no del fet d'aspirar a un megaprojecte aglutinador. Altrament, seria començar la casa pel sostre.

Construir

Parlant d'edificar, no podem deixar d'incloure en aquesta mena d'editorial una introducció del que hi ha pàgines més avant: la creació de nous espais i projectes autogestionats als nostres barris i pobles. Aquestos espais que busquen superar el sistema mitjançant la creació i gestió d'alternatives socials, culturals, educatives, polítiques o econòmiques al Capitalisme, estan vivint la seua particular primavera. Ja siga en forma de Centres Socials Okupats o Autogestionats, solars col•lectivitzats o horts comunitaris, l'onada de l'autogestió és imparable en un context que no deixa gairebé cap altra eixida. Aquestos espais, com podem vore al final de la publicació, donen cabuda a nombrosos projectes que són imprescindibles ja que responen a les nostres necessitats i, pel que siga, si no és així sempre estan oberts a propostes o a la participació voluntària. Moltes vegades omplin els buits que deixa l'Estat i ho fan amb continguts de tot tipus però, això sí, diametralment oposats als estatals. No podem més que animar a la creació de més espais alliberats i donar suport activament als que ja existeixen.

Sembla que estem més despertes que mai i comencem a aixecar-nos plenes de ràbia amb la força de la nostra dignitat, de la solidaritat i de la raó que ens atorguen tants anys de misèries. Anem decidides tot i que no sabem exactament què podem esperar del futur. Perquè, malauradament o no, no hi ha una recepta que indique com acabar amb el capitalisme i que, a sobre, ens duga a les portes d'un paradigma de societat millor, si és que açò existeix. Però sabem cap a on volem anar i cadascú té la seua idea del com. Hi ha moltes formes de fer les coses i molts plantejaments diferents que després poden convergir en interessos comuns, i eixa és la diversitat de tàctiques que tant enriqueix les nostres lluites i que algunes interessades volen canalitzar cap a interessos particulars. Coneixem de sobra la injustícia d'aquest sistema, la farsa que suposa jugar al seu joc i la crueltat que és capaç d'utilitzar contra les veus crítiques, així que no ens fa falta que ens dirigisquen ni ens diguen com organitzar-nos per fer-li front.

Hi ha molt a fer però ho volem fer nosaltres directament i ja ens hem posat mà a l'obra. Aquest procés col•lectiu implica errors, variades companyies, molt de treball de base i molta paciència; demana implicació, mullar-se en combatre als opressors i construir les alternatives. Ho intentem, estem aprenent, intentem encetar els camins cap als punts que ens marquem mentre avancem amb passes diverses, algunes sòlides i altres que ens faran relliscar, el tema és saber què rebutjar i què no tornar a repetir, tot per tal de poder continuar caminant.

Ara o Mai

LA UNIVERSITAT: PUNT CALENT DE LA COMBATIVITAT CREIXENT A VALÈNCIA

De la lluita contra Bolonya a l'assemblea interuniversitària i la vaga de 48h

Les universitats tornen a ser punts calents i combatius en aquests moments en què les mobilitzacions i les protestes tornen a estar a l'ordre del dia. Com sabem, els universitaris no som una classe social ni estem reconeguts amb cap tipus d'etiqueta que continue en el temps, no estem a favor del model d'universitat pública i en cap cas estem per defensar una educació estatal i neoliberal com l'actual.

Nosaltres estem per canviar les coses, per canviar el model d'educació en què hem crescut, així com el model econòmic on aquest està immers. Els atacs del capital són cada dia més forts i les nostres vides es veuen cada cop més precaritzades. És arran d'aquests conflictes que anirem teixint els llaços necessaris per fer front a tot allò que se'ns ve al damunt, no només en el camp educatiu, sinó en tots els àmbits de les nostres vides.

Cal fer la vista enrere

Per poder entendre per quins motius aquest any ha estat un dels més combatius a la ciutat de València, cal fer la vista enrere i pensar que, tot i que els conflictes universitaris són cíclics i sempre es perden reflexions pel camí, en aquesta ocasió podem dir que aquests han deixat part del seu solatge.

Nosaltres estem per canviar les coses, per canviar el model d'educació en què hem crescut, així com el model econòmic on aquest està immers.

El procés de Bolonya, malgrat el gran nombre d'estudiants que van eixir als carrers, finalment no es va poder aturar. Tot i així, fou tot un procés d'aprenentatge per a moltes d'aquelles que continuem en la lluita i un punt de trobada per moltes persones en ganes de fer coses que no trobaven el seu lloc. A més de les crítiques al funcionament de les assembles, dels intents de protagonisme d'alguns sindicats i d'individualitats que volien encapçalar la lluita i ser les veus del moviment; moltes vam trobar una manera d'organitzar-se, un espai on trobar-se amb altres que tampoc estaven d'acord amb el model pedagògic en què estudiàvem. Es va donar un procés de debat i reflexió al voltant de la realitat que ens envoltava, una primera passa per a la conscienciació i la lluita.

Podem dir que aquelles que vam estar a Bolonya vam aprendre què significava una assemblea, i eixe llenguatge, amb ajuda del 15M, es comprén actualment molt millor i està més interioritzat, ja no sorprèn. A més, vam veure que les manifestacions multitudinàries no van parar la reforma educativa i que, tot i les amenaces constants i la por, segurament seria necessari un salt qualitatiu en les formes d'eixir al carrer, que ja es notaria al 2010 amb la vaga general del 29 de setembre .

Es va establir que si es convocaven vagues, jornades de lluita o accions, es signarien com a Assemblea Interuniversitària i no pels diferents sindicats d'estudiants, que tot i participar de les assemblees, ho haurien de fer de forma individual i autònoma i no en bloc. Per últim, cal destacar que el final de la lluita contra Bolonya va estar en part determinat per la insistència d'alguns sectors que prioritzaren el fet que les assemblees de facultat es presentaren a les eleccions de Junta de Facultat i Claustre, veient-les com la solució definitiva perquè els tingueren en compte. Allò fou un fracàs i la única cosa que va aconseguir fou la desmobilització estudiantil, la desaparició de les assemblees i l'enfonsament de la lluita. Per contra, en aquell moment Bolonya va suposar també una injecció de gent jove amb energies als col•lectius de base o sindicats estudiantils. Ara, totes aquestes reflexions han servit com a precedent per forjar un altre tipus de lluita i han fet possible que enguany ens trobem en aquest punt.

També hem de posar la mirada en les mobilitzacions de la Primavera Valenciana, encapçalades en eixe moment pels estudiants d'ESO i Batxillerat dels instituts que eixe any passarien a la facultat. A moltes ens van ensenyar quines eren les primeres passes per a augmentar la conflictivitat als carrers i als universitaris en general els van donar més d'una lliçó. És cert que tot es va quedar en uns dies de conflictes, carreres, multes i els primers contenidors en flames des de feia uns quants anys, però és evident que va suposar un abans i un després per a totes aquelles que eixos dies i ara prenem els carrers.

Per últim, hem de comentar el que va significar l'ocupació indefinida de Magisteri en el context d'una vaga general d'educació, en què també participaren professors, PDI i PAS. Tot i que en un principi fou una acció massiva i que va tindre una forta repercussió a nivell de facultat, fou com una mena d'Acampada València a xicoteta escala. L'ocupació indefinida de la facultat sense massa objectius clars va fer que la gent deixés d'anar a poc a poc i que es diluïren les forces i la protesta.

S'han adonat que, si volem fer front a les fortes amenaces, hem d'avançar i posar-los entre les cordes

Com a valoració positiva, molts dels que participaren en aquella ocupació després han continuat mobilitzant-se i ara formen part de l'assemblea del campus de tarongers. El seu discurs s'ha anat radicalitzant a mesura que ha passat l'any i han vist que, els mètodes pacificadors de fer pancartes i fer tallers els dies de vaga, no tenen cap trellat. S'han adonat que, si volem fer front a les fortes amenaces, hem d'avançar i posar-los entre les cordes amb estratègies com els escratxes, l'ocupació d'espais i la seua autogestió, la proposta de projectes d'auto aprenentatge i debat col•lectiu, etc. Ferramentes que ens facen ser cada dia més autònoms i estar més organitzats.

Més de mil raons per eixir al carrer

Si el moviment estudiantil continua als carrers és, com hem esmentat adés, perquè el que pretenem no és aturar-nos en la defensa del suat lema de «l'educació pública», de l'Estratègia Universitat 2015, de LOMQE, de retallades, de negació de beques i ajudes a la mobilitat, etc. si no que volem anar més enllà, volem trencar amb la lògica capitalista de l'educació com una eina al servei del capital. Perquè no ens volem formar per tindre un treball millor, si no que volem acabar amb el treball assalariat, però no deixarem que ens trepitgen en cada nova mesura neoliberal que ataca cada part bàsica de la nostra vida. Intentarem plantar-li cara a aquestes mesures amb la intenció última de construir nous

models de relació fora de la lògica del sistema.

Cal remarcar que enguany estem immersos dins tot un seguit de modificacions que sota el complex nom d'Estratègia Universitat 2015 pretenen privatitzar l'educació, convertir-la en una mercaderia més, infondre la ideologia neoliberal, excloure totes aquelles que no puguen pagar i, en última instància, desempoderar tot l'estudiantat i aturar de colp l'embranzida que el moviment estudiantil està prenent.

•Augment de taxes
•Voluntat de fer pagar la matrícula completa (vora 5k € de mitjana) als estrangers de fora de la UE
•Amenaces d'expulsió si no es paga en 20 dies (ha ocorregut ahir i hui 25 de maig)
•Augment del preu dels màsters

És en aquesta tensió entre el model que volen impulsar i les resistències que tenim el poder de generar on ens trobem. És a la pròpia lluita i als espais de contrapoder, que anem conformant noves formes d'organtizació, noves formes de relacionar-nos i nous models d'aprenentatge col•lectius. Hem observat arreu del món molts exemples que aposten per començar una educació des de baix; des de l'autogestió dels Liceos a Xile, les facultats ocupades d'Atenes, les universitats lliures com la Rimaia o el darrer espai recuperat per les estudiants a la Universidad Autónoma de Madrid, Kairós.

Trencant amb les seues normes i lògiques i construint les nostres pròpies, que ens beneficien com a explotades.

Des d'una publicació com Ara o Mai des d'on busquem la superació de les relacions socials capitalistes, no podem sinó recolzar les accions que tendeixen a recuperar les nostres vides des de tots els àmbits, és així com seguim animant a guanyar espais d'autogestió a les universitats, així com als carrers. Trencant amb les seues normes i lògiques i construint les nostres pròpies, que ens beneficien com a explotades.

La interuniversitària, un exemple d'autorganització i lluita

Actualment ens trobem en un punt en què, a partir de l'experiència de lluita i autoorganització estudiantil rebuda i les noves condicions de precarietat a què els governants i els poderosos ens estan sotmetent, les assemblees d'estudiants estan en auge. Amb quatre assemblees de campus i la Interuniversitària que les aglutina, enguany s'ha observat com, a partir de debats formatius i d'organització i amb experiències diverses, s'ha avançat en molts aspectes, però sobretot pel que fa al discurs que, a més de radicalitzar-se contundentment, s'ha consolidat.

En aquest sentit, l'Assemblea Interuniversitària ha esdevingut obertament anticapitalista i ha girat l'esquena a tot tipus d'institucionalisme . Fins i tot s'ha consolidat la idea que es té sobrada legitimitat per dur a terme qualsevol tipus d'acció (negant-se a demanar permís a ningú per a res) i que es té autonomia total per marcar els propis tempos i convocatòries, ja siga de vagues com de manifestacions o jornades de lluita (tot i haver-se sumat puntualment, de manera crítica, a vagues unitàries). A més a més, s'aposta sempre per l'acció directa, com s'ha vist a cada piquet de les vagues, i per l'alliberament d'espais per autogestionar-los, com per exemple fou Ca la Vaga.

Un altre punt a tindre en compte és el de la consolidació del funcionament intern de les assemblees que, tot i les mancances i el fet de no haver canviat massa des de l'any passat, ha mantingut unes dinàmiques que, en conjunt, han estat bastant productives. Diem açò pel fet que ja no es tenen, com abans, tants debats estèrils sobre temes banals que alentien tot el procés assembleari i s'és molt més conscient sobre què cal tractar amb deteniment i què no. Açò és en part producte de la consolidació del discurs, fet pel qual ja no es debat si fer piquets informatius o piquets reals, si demanar permís per a les manifestacions o no, si establir un servei d'ordre a les accions o no, etc. Tot plegat pràcticament ja no cal ni tractar-ho perquè es resol en favor del segon element de cada dicotomia abans expressada.

S'ha fet palés que la solidaritat és la nostra millor arma

No obstant, també es important fer esment del fet que moltes de les persones que hi havia a les assemblees l'any passat, i que encara hi continuen, han canviat completament la seua forma de pensar la lluita estudiantil. Si bé abans creien en un pacifisme i una resistència emmarcada dins la legalitat, ara, aquestes persones, gràcies a l'experiència assembleària i de carrer adquirida, i amb el contacte amb gent més foguejada en aquests camps, s'han adonat que cal fer un pas endavant i ja aposten per l'acció directa, la desobediència i la resistència activa amb uns mitjans d'acord amb els seus objectius. A més a més, es comença a entendre la lluita estudiantil no com un espai sectorial i parcial apartat de la resta de conflictes, sinó que cada volta més es pretén apropar-se a la resta de realitats i coordinant amb altres col•lectius en lluita (barris, desnonaments, immigrants, etc)

Tot i això, encara hi resta un sector amb interessos partidistes. Aquests individus aprofiten qualsevol moviment social —i en especial l'estudiantil, on intenten captar gent afí—per encapçalar la lluita i, així, guanyar vots i mantindre l'estatus-quo que qualsevol partit defensa, el tot a què aspiren. Estes persones, caracteritzades per intentar evitar que es duga el conflicte al carrer, expliciten tothora que les condicions encara no són les òptimes, que la combativitat ens resta suports o que —amb arguments més propis dels mass media— la resistència activa i contundent contra la policia no ens beneficia, sinó que perjudica "la imatge" del moviment estudiantil. Nosaltres, però, tenim clar que necessitem i preferim un estudiantat conscient, cabrejat —i, per tant, combatiu—, a una

Alguns passaran de curs...

bona imatge a les televisions liberals on contínuament apareixen els seus representants i diputats.

Vagues

Durant el curs 2012-2013 a les universitats de la ciutat de València, s'han fet en total 4 vagues: tres estudiantils i una general. El 18 d'octubre, el 14 de novembre vaga general, el i 27-28 de febrer i 9 de maig. Un aspecte positiu de tot açò és el fet que de les quatre emmarcades dins l'àmbit estudiantil, fou l'assemblea qui, autònomament, en convocà dues: la del 14N i la de quaranta-huit hores els dies 27-28F. Tanmateix, cal dir que a la resta, l'Assemblea Interuniversitària s'hi va afegir però d'una manera sempre crítica i combativa.

En general, les vagues i jornades de lluita que s'han dut a terme enguany, han servit, entre altres coses, per fer que la combativitat al carrer augmentara, per enfortir llaços amb altres assemblees i grups autònoms, per aprendre i enfortir el sentiment de col•lectivitat, així com per reflexionar i provar d'emprar distintes estratègies —diferents tipus de piquets, amb mobilitat, unitaris, etc—.

Pel que fa a la combativitat, que aquesta ha augmentat progressivament és una evidència. Des de l'inici de curs fins el final hem vist un salt qualitatiu quant a la resistència activa de l'estudiantat i del jovent en general. S'ha passat de fer talls de carrer i fugir a fer barricades —per bé que precàries— i enfrontar-se directament amb les forces i cossos repressors de l'Estat, com s'ha comprovat en l'última vaga estudiantil del dia 9 de maig. S'ha fet palés que la solidaritat és la nostra millor arma quan, per exemple, es donà el cas d'uns policies secretes que van intentar detindre una companya i el grup del piquet l'aconseguí deslliurar amb enfrontaments personals i tot allò llençable de què es disponia.

El rebuig ferm de l'institucionalisme, l'anticapitalisme com a base de la lluita, la resistència activa com a única via, la solidaritat o l'autogestió d'espais, han fet d'aquest un curs molt positiu pel que fa al moviment estudiantil valencià i al seu enfortiment.

Pel que fa als nexes de relació amb els distints grups autònoms que donaven suport a l'AI, s'ha vist una evolució per les dues bandes. En un principi, les assembles d'estudiants veien com les accions d'aquests grups —més experimentats al carrer— eren molt més contundents que les seues, i aquest fet, inclús, generà una animadversió per part d'uns pocs estudiants. Tot i això, d'una banda, amb la progressiva radicalització discursiva i de les accions de l'Assemblea Interuniversitària i d'altra, amb la participació dels grups autònoms en aquesta, les postures s'han apropat i s'ha aconseguit una major unitat d'acció al carrer. Esperem que es mantinga tan forta com a l'última jornada de vaga i així l'estudiantat puga vertaderament plantar cara a la repressió.

D'altra banda, no podem deixar de parlar de l'experiència prèvia a la vaga general del 14N de l'alliberament de l'espai anomenat Ca la Vaga, en què l'AI feu una gran demostració de contrapoder estudiantil. L'objectiu era clar: preparar la vaga general amb la intenció que la facultat alliberada esdevinguera un punt d'encontre entre els diferents col•lectius anticapitalistes de València, tot per tal d'organitzar-se de cara a fer front al capitalisme en una jornada de ruptura amb el sistema. I fou un èxit. Això sí, es deixà oberta la possibilitat que, en passar la jornada de vaga, qualsevol col•lectiu amb una proposta podia fer-se'n càrrec de l'autogestió d'aquesta.

Cal assenyalar, però, que la vaga és una ferramenta no un objectiu en sí mateixa i que les dinàmiques de vaga-assemblea-vaga pot descuidar tota la resta de la estratègia de lluita i transformació pel qual apostem. En el moment de l'autocrítica és important reconèixer que la vaga no ho és tot i que pot entrar en el pur espectacle sense complir cap dels objectius que es plantege, tot i així no és poc afirmar que les vagues estudiantils han donat un espai per a l'ofensiva social juvenil, posant en pràctica tècniques de lluita al carrer i canalitzant una part de la ràbia estudiantil que rau als nostres barris.

Avaluació, perspectives futures i conclusions

En resum, la valoració que fem del curs és positiva en general. Si bé no s'ha aconseguit paralitzar l'EU2015, ni aturar la reforma educativa de l'infame Wert (la LOMQE), sí que s'ha fet un pas endavant ja que s'ha avançat quant a l'afermament d'un discurs i unes formes d'actuar que, de segur, beneficien el conjunt del moviment estudiantil. El rebuig ferm de l'institucionalisme, l'anticapitalisme com a base de la lluita, la resistència activa com a única via, la solidaritat o l'autogestió d'espais, han fet d'aquest un curs molt positiu pel que fa al moviment estudiantil valencià i al seu enfortiment.

Tot i això, clar és també que queda molt de camí per fer, però l'Assemblea Interuniversitària ja té projectes per començar a treballar des de hui mateix: una major relació amb instituts i treballadors dels centres educatius, més coordinació amb col•lectius socials de base, la creació d'una xarxa entre distintes assemblees del País Valencià, l'alliberament d'espais autogestionats per i per a l'estudiantat, la creació de caixes de resistència, la implicació en diferents lluites socials anticapitalistes, la promoció de debats formatius, etc. A nivell de País Valencià les estudiants de València ciutat esdevenen un referent per a la resta i tot i que les coses comencen a eixir bé, no cal perdre la perspectiva i complir amb les expectatives exposades.

Esperem, a l'hora, que l'humil treball que fan les nostres companyes servisca d'exemple per tractar de trencant les barreres que separen els col•lectius llibertaris amb la resta de col•lectius en lluita i que, com passa a diferents barris, les anarquistes participen colze a colze amb la resta d'explotades. I que del contacte, la solidaritat i el treball ens retro-alimenten per poder seguir sent un perill per al Poder.

Bibliografia:

Ensopegar amb la mateixa pedra: La lluita contra Bolonya: Protesta, reivindicacions, integració i pacificació social. (Terra Cremada, publicació anarquista des de BCN)
http://terracremada.pimienta.org/ensopegar.html
Crònica d'un dia de vaga, una visió des de les minories àcrates.
http://infopunt-vlc.blogspot.com.es/2013/03/cronica-duna-vaga-de-48-hores-una-visio.html
Sobre la vaga d'educació del 9 de maig
http://elcontrast.org/node/277

FRONT A LA REPRESSIÓ: SOLIDARITAT I COORDINACIÓ.

[Volem que aquest text no siga un text desanimant, si no tot el contrari, que siga un text que ajude a totes aquelles que portem ja alguns anys en la lluita o d'altres que s'encetem ara en ella, a no tindre por de la repressió que puguem arribar a patir o almenys, si el fet de sentir por és inevitable, saber mirar-se-la als ulls. És un text que primer ens ha de servir a nosaltres les que l'escrivim, per a que també puga servir a totes aquelles a les que els arribe a les seues mans.]

La repressió i la tortura, són els instruments que utilitza l'Estat per tindre'ns controlades i aterrades. No són els únics, però diríem que són els més forts. Quan parlem d'aquests termes ens venen al cap les comissaries i les presons, que són els centres de tortura i repressió per exel•lència, però hi ha molts altres mètodes que responen als mateixos interessos per tindre'ns controlats i per intentar adaptar-nos als seus cànons socials. Aquestos podran ser més o menys subtils, però sempre són igual de durs i persegueixen sempre la mateixa finalitat: el control social.

És important saber que, quan les manifestacions no són simples passa carrers sinó realment combatives i esdevenen un enfrontament directe al sistema, l'Estat es vorà amenaçat i utilitzarà la seua força –porres, gasos, aigua a pressió, indumentària, pistoles- per combatre la nostra amenaça. Front a aquesta correlació de forces, nosaltres hem d'armar-nos per fer-los front. Hem de deixar les disputes entre nosaltres per organitzar-nos millor, crear tàctiques, saber com comportar-se en cada moment. En definitiva, saber com enfrontar els elements de repressió que inevitablement apareixeran, i fer que el nombre de detingudes i represaliades siga el menor possible.

Als últims anys amb l'explosió de noves plataformes i moviments socials, així com col•lectius en lluita, les repressaliades i multades arreu de l'Estat Espanyol han augmentat. Però és cert que han hagut alguns casos que han tingut més ressò, com el cas de l'Alfon detinguts i empresonat vora 2 mesos a Madrid, per la vaga general del 14N. L'acós a l'Alfon fou constant i el seu cas és particularment curiós per l'edat tan jove que té (21 anys) i el col•lectiu al que pertanyia, Bucaneros. O al barri al que viu, Vallecas, perquè en aquesta vida no tot són casualitats.

Però no podem oblidar que a vagues anteriors, altres també han sigut empresonades i que aquestos empresonaments són tan importants com el de l'Alfon, per exemple a Barcelona els de la vaga del 29 de Març:

-Els 2 xics de la AEP (Associació d'Estudiants Progressites) i Javi (anarquista) de l'assemblea del barri del Clot.

-La Laura de CGT

-Rubén i Andreu (un del moviment independentista i l'altre anarquista)

Sempre han hagut persones que des del nostre costat de la barricada s'han enfrontat a aquest sistema i els seus mètodes o discursos, i s'han ocasionat també muntatges i repressió. Cal mirar cap al darrere per poder afrontar el present. Però sense anar-se'n massa lluny, podem nomenar uns quants exemples que pensem evidencien els mètodes que utilitza la democràcia des de que vivim en aquesta:

-Muntatge 4F: Condemnen a 3 anys de presó a Patricia Heras i Alf, després de tindre un accident en bicicleta perquè els enllacen en els incidents de la okupa de Sant Pere, a Barcelona. Tota una història inventada.

-La Núria (Girona) : Finalment absolta, se li acusava de col•laboració amb organització terrorista i la condemnaven a 2 anys i mig de presó. Tot començà per una llibreta i els seus apunts.

-El Alfonso (Bcn, amb el kubotan): Se li acusa d'agredir a un policia en una manifestació per l'Alliberament d'Espais, és en aquesta mateixa manifestació que els policies utilitzaran el famós Kubotan, un arma il•legal a l'Estat Espanyol. L'Alfon és condemnat i fins fa poc estava complint condemna.

-Cabanyal, resistència CSO Malas Pulgas: 4 persones van ser empresonades dins del règim FIES durant 5 mesos, acusats d'associació terrorista. Tot pel desallotjament del Centre Social Malas Pulgas en el que estaven implicats.

SI TOQUEN A UNA ENS TOQUEN A TOTES

El passat 15 de maig, l'Estat ens va mostrar la cara més dura de la repressió en un operatiu dirigit per Santiago Pedraz, jutge de l'Audiència Nacional i conegut com el «nou Garzón». Yolanda, Sílvia, Joan, Xabier i José; 5 anarquistes foren detinguts a diversos pobles de Catalunya, acusats d'haver comés delictes de pertinença a grup terrorista, enaltiment del terrorisme, captació i adoctrinament, etc. A continuació, el jutge va dictar l'ingrés en presó preventiva en FIES 3, és a dir, en un règim especial amb les comunicacions intervingudes, amb la tortura psicològica que tot açò suposa.

Així mateix, a més d'emmarcar intencionadament aquest operatiu dins tot allò que ells anomenen «terrorisme», els mossos d'esquadra van irrompre a l'Ateneu Llibertari de Sabadell per a efectuar un registre, destrosses i sostraccions de material. No podem girar el cap i permetre que l'Estat segreste 5 persones d'aquesta manera, com tampoc podem deixar que pose les seues mans als espais alliberats.

Sabem que aquesta operació s'emmarca dins una campanya de criminalització i repressió de totes aquelles que volem acabar amb l'ordre establert. Amb tot açò pretenen que tinguem por, que centrem tots els esforços en combatre la repressió i que deixem de banda les nostres lluites i projectes i que, per tant, ens trobem més aïllades de la resta de societat.

Malgrat tot, no aconseguiran que la por ens paralitze. No ens quedarem quietes veient com s'empresona, aquesta vegada en són 5, però demà podríem ser qualsevol. Volem així fer més real i pràctic que mai el crit de «si toquen a una ens toquen a totes!» Per últim animem a totes les persones, col•lectius i grups, especialment als que ja han patit la repressió, a mostrar la seua solidaritat i seguir lluitant amb més força que mai.

QUE LA POR CANVÍE DE BÀNDOL!

Més informació:
http://freedomforthefive.wordpress.com/

No és només a les manifestacions en les que ens podem trobar repressió i empresonaments, i cal remarcar que tampoc l'Alfon (amb tot el nostre respecte) és l'únic pres polític de la democràcia, perquè en són moltes i des de fa molts anys. La repressió està al nostre dia a dia, i simplement pel fet de ser d'una classe social o d'altra ja l'estem patint. La població que majoritàriament inunda les presons són aquelles que pertanyen a les classes explotades, com dirien alguns al Lumpen, els drogadictes (que no els veritables camells), les prostitutes (que no els proxenetes), els que fan xicotets robatoris (i no polítics i banquers amb comptes en Suïssa), etc.

És a dir, la repressió i la persecució política per les nostres idees o pràctiques, no acabà amb la democràcia, si no que més bé es va transformar i adaptar al moment. Ara està reprenent força perquè la lluita social i política ja no és cosa d'un sector minoritari, si no que s'està estenent cada vegada més. La crisi en certa manera ha provocat una xicoteta escletxa, fent que molta gent es replantege el món on viu: les relacions socials, econòmiques, culturals, etc. I és així que la repressió ara, ens esguita més a totes i hem de començar a entendre-la en un sentit més ample, és a dir, com a la resposta que donaran els nostres governs per intentar aturar les nostres respostes i accions.

Creiem també més que convenient comentar els últims cops repressius com, la invasió per part de les forces de seguretat de l'Estat de la Universitadad Complutense de Madrid amb permís del seu rector José Carrillo, fill del tan estimat Santiago Carrillo, que es saldà amb una vintena de detencions indiscriminades en el mateix context del 25A, o les últimes notícies sobre els 5 empresonats a Barcelona acusats de terrorisme per uns comentaris en facebook (adjuntem pamflet explicatiu) , els dos fotògrafs detinguts a Madrid i els 3 detinguts a Barcelona acusats de danys a varies entitats bancàries per l'1 de Maig. Com veiem, ells no paren de menejar fitxa i és per això que ara més que mai, ens toca estar organitzades per poder fer front a aquestes onades repressives de la millor manera possible.

D'aquesta manera és més que evident la necessitat d'un missatge positiu front al moment que ens ha tocat viure. Hem de conèixer ferramentes per combatre la repressió, com per exemple les caixes de resistència (de treballadors, de veïns, d'amics, de col•lectius, etc), o assemblees de detinguts després d'una vaga general, és a dir, espais que ens donen l'autonomia necessària per poder fer front a les despeses econòmiques però al mateix temps tindre l'autonomia per poder portar els nostres casos prenent nosaltres mateixa les decisions. Hem de començar a tindre criteri propi i no deixar-nos dur per aquelles que sota una careta amable amaguen interessos partidistes i que voldran traure profit social, polític o econòmic dels nostres casos.

Hem de començar a crear xarxes de solidaritat que vagen encaminades al suport mutu, que ens donen autonomia a l'hora de prendre decisions i que ens ajuden a estar preparades per a combatre a la repressió. Tot açò ens ha de servir com a experiència de lluita i de saber afrontar allò que ens ve.

Perquè sabem que la lluita és l'únic camí, també sabem que ens toparem amb aquestes pedres.

Més informació:
www.salhaketa.org/
boletintokata.wordpress.com/

RESPOSTES COL·LECTIVES FRONT A LA REPRESSIÓ. LES CAIXES DE RESISTÈNCIA HORITZONTALS I AUTÒNOMES, FORA D'INTERESSOS PARTIDISTES.

Açò no és res de nou i durant anys han hagut molts exemples semblants a aquest, però tot i així, i degut al caràcter de proximitat en els temps i espai, hem cregut convenient transportar la nostra experiència d'organització arrel la repressió de la última vaga. Pensem que aquestes ferramentes, aquests mètodes d'actuació s'han d'estendre i que totes les experiències són bons exemples d'aprenentatge per al futur.

La vaga general del 14N va finalitzar a València amb 18 persones detingudes i encausades per diferents tipus de càrrecs (des de resistència, agressió o desordres). A aquesta llarga llista s'han afegit dos companys més, detinguts posteriorment als fets. No és casualitat que totes som estudiants o treballadores/precàries no adscrites als sindicats majoritaris i provinents de moviments de base. Tot açò cal emmarcar-ho dins d'un context de vaga on s'estaven donant passes endavant cap a una major autoorganització amb: assemblees de vaga als barris, l'ocupació de Ca la Vaga, l'organització de les estudiants, etc.

Particularitats de l'assemblea i la caixa de resistència

L'assemblea en solidaritat amb els detinguts i les detingudes a la vaga general del 14N, naix una vegada anàrem teixint ponts i recollint contactes entre totes les que estiguérem dins del calabós. Tasca gens fàcil si considerem l'alt nombre de detingudes. La idea després d'un primer contacte va ser reunir-se i tractar d'enfrontar col•lectivament el procés que s'encetava a partir d'eixe moment. En primer lloc denunciar la repressió a través d'un comunicat i començar a pensar en formes d'afrontar les possibles sancions.

Una caixa de resistència com la nostra naix d'unes necessitats concretes: afrontar de forma col•lectiva un conjunt de casos repressius d'una determinada data, concretament per la jornada de vaga general. Durant la vaga les detencions van ser constants al llarg del dia i el caràcter propi dels piquets, integrat majoritàriament per gent jove i moviments de base, va repercutir en una gran heterogeneïtat entre les vaguistes detingudes. No existien afinitats prèvies definides a la detenció, en molts casos, es provenia de cultures polítiques clarament diferenciades, però malgrat això des del primer moment s'imposa la necessitat comú de fer front col•lectivament a la repressió. Perquè juntes som més fortes.

Una assemblea amb aquestes característiques implica treballar encara més les dinàmiques assembleàries; els punts de partida de les persones reunides són diferents per tant l'horitzontalitat és, inclús, més necessària que mai. I és que són l'horitzontalitat i el consens les que donaran autonomia a l'assemblea tant front a la repressió, com front a recuperadors i oportunistes.

La societat actual ens empeny cap a punts de vista individualistes i a delegar la nostra veu en representants, auto proclamats en molts casos, i per contra la nostra proposta era la solidaritat i el suport mutu. No deleguem, per tant decidim de forma autònoma com autoorganitzar-nos front a la repressió.

Comparativa respecte d'altres situacions similars

Com dèiem adés, la dinàmica social de l'individualisme i el delegar són summament perjudicials, ja que afavoreixen l'aparició de persones amb interessos partidistes al darrere. Si fem la vista no molt cap al darrere podem nomenar algun exemple. Després de la primavera valenciana i les diferents picabaralles el més fàcil és sentir-se decebut, venut, o infravalorat davant els diferents grups o cúpules que han volgut aprofitar-se'n i prendre partit. Açò ha tingut unes conseqüències clares, s'ha desmobilitzat a moltíssima gent, farta de veure com es prenien decisions al marge i amb unes intencions poc clares. Per altra banda, cal assenyalar que la dinàmica social també ha deixat petjada, a la gent li costa reunir-se i organitzar-se, agafar responsabilitats i implicar-se. Allò fàcil i al que estem acostumades és a delegar, per tant és una dinàmica amb la que hem de començar a trencar, que requereix en molts casos de treball i altes dosis de paciència.

La nostra experiència creiem té lectures altament positives com per exemple, apropar-se a certs sectors que en un principi no semblen tan afins. Hem de ser conscients de les dificultats que tenim per plantejar les nostres idees o projectes més enllà dels quatre de sempre, o per fer-nos entendre'ns fora dels nostres grups d'afinitat, i són situacions com aquestes les que faciliten/permeten eixe procés de debat/intercanvi d'idees i discursos. Solament treballant conjuntament des de l'horitzontalitat podem entendre'ns. És així que moltes amb les que hem participat, algunes més properes i d'altres no tant a priori, arran d'aquesta experiència, potser puguen veure l'autoorganització i l'autogestió com a eines bàsiques per fer front als conflictes que se'ns puguen plantejar al dia a dia.

Què entenem per caixa de resistència?

Les caixes de resistència han sigut un eina clau dintre de l'organització obrera. L'objectiu de les caixes serà el de tindre un fons comú de diners per fer front a les despeses que no es puguen assumir de manera individual i immediata per part de les mateixes participants de la caixa. Les caixes de resistència les podríem dividir en dos tipus:

1) per fer front al llarg del temps a situacions de lluita (finançament de materials, resistència de les famílies, etc)

2) fer front a situacions repressives. Parlem majoritàriament de les despeses amb els advocats i advocades, o per a les possibles sancions econòmiques.

Dintre d'aquestes darreres podríem també subdividir-ho entre caixes antirepressives estables, on periòdicament es treballa per recollir fons per causes diverses o per situacions vinents, i caixes antirepressives conjunturals. És a dir, creades arrel d'una situació repressiva concreta i a posteriori; ad hoc. Com és el cas de la que ens ocupa. És evident que per a cada moment, per a cada necessitat serà millor organitzar-se a través d'una o altra opció, tot i que el funcionament siga el mateix, les característiques, les bases i l'afinitat entre els membres poden variar moltíssim.

Un dels debats que se'ns plantejà des del principi era el de pagar les possibles sancions econòmiques o declarar-nos insubmises. Cal que tinguem clar que les sancions són una eina més de l'Estat per fer front a la dissidència. Quan no han aconseguit empresonar-la saben que queden les sancions per anar ofegant-la econòmicament. I és necessari que siguem conscients que aquestos diners aniran a engreixar la maquinària de l'Estat i els seus diferents aparells de dominació. Ho volem especificar perquè puguem valorar l'opció de la desobediència econòmica com una més.

Últimes conclusions

Per a nosaltres aquesta experiència ha estat més que enriquidora, acostumades a treballar en assemblees i col•lectius amb una gran afinitat, se'ns presenta un conflicte de carrer com és una vaga general, amb una gran heterogeneïtat i complexitat a la que no estem acostumades. És cert que des del 15M, la Primavera Valenciana, la PAH, les assemblees de barri o les de facultat, ens hem anat trobant cada vegada més en aquest tipus d'experiències i és ací on anem fent fort el nostre discurs, on ens anem trobant aquelles que tenim alguna cosa per la que lluitar.

Per altra banda, tornar a repetir la idea de la importància que té organitzar-se de forma horitzontal, no només pel cas de la primavera valenciana, si no també pel nostre cas. És a dir, ser nosaltres qui tenim el control i no deixar-se dur per allò que ens ha dit un dels advocats, reflexionar entre totes sobre el següent pas que hem de donar, ser nosaltres i la nostra assemblea qui vaja prenent les decisions i estar atentes per si alguna persona vol traure profit del nostre conflicte. L'autonomia i el debat crític en aquestos casos són les peces clau.

Altres textos:

- www.todoporhacer.org/cajas-de-resistencia-una-herramienta-mas-para-afrontar-conflictos-o-al-menos-intentarlo
- infopunt-vlc.blogspot.com.es/2012/12/comunicat-arrel-dels-detingutsdes-de-la.html
- cabuts.noblogs.org/post/2013/02/01/no-podran-detindre-la-nostra-primavera/

AMB LA SOGA AL COLL, INTENTANT QUE NO ENS OFEGUEN

Sobre retallades o com estar contra les retallades sense defensar l'Estat de benestar

En un altre intent desesperat per controlar una crisi que ja fa temps se'ls va anar de les mans, s'anuncia en l'horitzó una nova fornada de mesures. Després d'incomptables decrets llei, reformes laborals, ajustos estructurals, revisions de pressupostos i despeses públiques, sabem de sobra que aquestes noves reforma vindran en forma de tisora. Tot i que les polítiques d'austeritat no han donat resultat a cap indret d'Europa, encara més, han agreujat la crisi financera i fet pols moltes economies locals, les noves mesures aniran en eixa direcció. Més retallades que afectaran a tota la població, especialment a les classes més desprotegides i que més depenen dels serveis socials. Si aquestos serveis es veuen reduïts, els que ho patirem de segur que serem nosaltres, no les classes altes.

Totes sabem que avui dia la dependència que tenim de les ajudes de l'Estat és molt gran fins al punt que moltes vegades es presenta com l'única via d'ingressos al nostre abast. Així mateix els serveis públics es veuen col•lapsats front l'allau creixent de persones que demanen la seua ajuda, una situació cada vegada més crítica. Sembla que la classe política vol continuar retallant fins a complir els objectius imposats pels organismes internacionals que dirigeixen l'economia global, uns i altres pretenen que continuem menjant-se les conseqüències de la seua crisi. També sabem que aquestes mesures les prenen per poder vendre'ns més barates, ja no ens necessiten, el capitalisme esta en una fase de contracció on li sobra gran part de la població per poder continuar devorant-ho tot. Les altes taxes d'atur els serveixen d'excusa per precaritzar encara més el treball i avocar-nos a una vida de misèria que afecta cada dia a més àmbits.

Davant això, estan havent cada vegada més mobilitzacions, vagues, jornades de lluita i tancaments, cada cop més massius i amb discursos més combatius que fa uns anys, encara que voldríem fer alguns comentaris al respecte. Quan anem a una manifestació o participem en alguna protesta contra les retallades molt sovint el lema que més es repeteix és "per uns serveis públics i de qualitat". Ja siga un acte per denunciar la disminució de pressupost estatal per alguna partida, la precarització dels serveis i les condicions laborals o l'acomiadament de treballadores del sector públic, no hi ha excepció.

En primer lloc, es pretén abastar sota el paraigües de la defensa d'allò públic qualsevol conflicte que tinga alguna relació amb les administracions estatals i autonòmiques. Esta bé fer front comú contra les retallades, contextualitzar-les i relacionar-les però no podem caure en la trampa d'amagar conflictes laborals i posar davant la reivindicació de l'Estat de benestar. Aquest, com assenyalàvem al número 3 d'aquesta publicació, té un significat pervers molt més enllà de la pressuposada bondat del serveis públics. A aquest Estat, com tots els altres, de social té només el nom i hem d'anar amb molta cura de no confondre els termes i les finalitats. Que ara, en aquests moments tan complexos, puguem traure profit d'algunes de les seues ajudes no vol dir que haguem de reforçar-lo per tal de perpetuar eixa assistència, que en cap cas és gratuïta, tot el contrari, suposa unes contrapartides de submissió i control molt més perilloses del que ens semblen.

En segon lloc, si es tracta d'un problema d'acomiadaments, empitjorament de les condicions laborals, abús de poder o impagament pensem que s'ha de dir i articular les respostes entorn eixe problema. És clar que eixe conflicte amb l'administració te un context, la crisi del capitalisme, i naix com a conseqüència de l'aplicació d'unes polítiques concretes, les retallades. A partir d'ahí, a les clares i amb determinació, podem anar establint ponts amb altres conflictes en base a la solidaritat i l'ajut mutu, recolzar-nos en les nostres accions i participar d'un front comú contra les retallades si volem generalitzar el conflicte. Al nostre parer, ací és on trobem, en tercer lloc, un altra pedra en el camí d'estendre les lluites locals a una escala més general. No podem pensar que estar contra les retallades és el mateix que defensar l'Estat de benestar, no són una unitat indissoluble i es pot entendre una sense l'altra. Creguem que hi ha un bon tros teòric i pràctic que les separa. Una cosa és estar en contra de que empitjoren les teues actuals condicions de vida mitjançant la reducció dels serveis dels que malauradament depens i un altra, molt diferent, és reivindicar eixos mateixos serveis.

Imaginem-nos per un moment que estem nugats permanentment a una corda i ens la volen acurtar. És normal estar en contra d'aquesta mesura i mobilitzar-se contra ella. Però seria un poc estrany oposar-nos a aquesta reducció de corda però al mateix temps reivindicar eixa soga que, com ens té nugades a totes, considerem que és nostra. I això tampoc seria així ja que ni tan sols està a les nostres mans, ens controla ella a nosaltres. La corda pot ser tan llarga com vulgues, però és una corda al cap i a la fi i no podem resignar-nos a estar tota la vida encordats. Això és el que passa quan defensem "lo públic" en les nostres lluites. Dependre de l'Estat no pensem que siga una bona notícia perquè no el gestionem nosaltres sinó que està en mas de buròcrates, respon al Capitalisme i els seus interessos, es bassa en criteris econòmics, d'autoritat i jeràrquics a més de que en la major part dels casos no es correspon amb les nostres necessitats. Aquesta dependència ens fa ser titelles en les seues mans, simples xifres en les que jugar i fer aritmètica, on sempre guanyen ells. No som sinó simples clients, consumidors, votants, mà d'obra, audiència, excedents al final; deixalles al cap i a la fi.

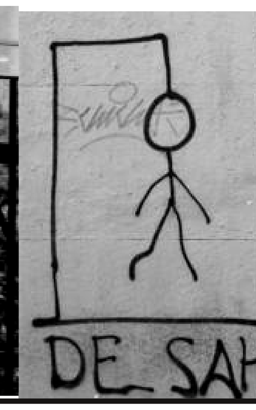
Com que no compten amb nosaltres, nosaltres no hem de ni devem comptar amb ells a l'hora de plantejar solucions a l'actual situació. No podem continuar depenent d'allò que els poderosos manen o disposen per a nosaltres, de tal manera que a banda de defensar-nos quan ens ataquen també hem de plantejar iniciatives que ens permeten viure dignament i fer-los front a totes hores. Projectes al marge de les institucions; col•lectius, horitzontals i autònoms. Perquè si no proposem alternatives, estar només contra les retallades es queda coix. La lluita té les dos vessants: combatre el que t'imposen i construir allò que volem. A mesura que anomenem les coses pel seu nom i siguem sincers entre nosaltres, tindrem més possibilitats de deslligar-nos de la corda i córrer vers els nostres enemics.

Per la creació de Xarxes de solidaritat i treball mutu. Comencem a construïr.

Com ja hem comentat, cada dia són més les agressions que rebem, són més els desnonaments que patim, la repressió segueix augmentant contra totes aquelles que es rebel•len, o simplement no tenen lloc dintre del model de vida que ens imposen, creix la precarització als llocs de treball, així com creixen les llistes de l'atur. Ara més que mai deuríem ser conscients de que ens estan furtant les nostres vides i, per tant, més hem de lluitar per recuperar-les. En aquest moment la passivitat i l'immobilisme són dos obstacles que hem de superar a tota costa, hem de tacar-se les mans i començar a treballar per tal de defendre'ns, no podem deixar passar més temps sense organitzar-nos i fer-nos fortes front als poderosos.

És de vital importància teixir llaços que ens ajuden a destruir l'actual aïllament que nosaltres, les explotades, les de baix, vivim a tots els aspectes de la vida. Ens volen soles i separades, perquè així serà més fàcil que la por ens paralitze o que directament mirem cap a altre costat front a les agressions de les que parlàvem abans. La major part dels conflictes que se'ns presenten, per no dir tots, no són abordables de forma individual, ja que així sols ens trobem amb la frustració de sempre i és important entendre que els atacs que rebem no són casuals i que els rebem en conjunt, per tant conjuntament hem de respondre. Cal lluitar per a que aquestos llaços siguen més forts que les seues cadenes, perquè sols així podrem començar a creure de debò en la destrucció de l'Estat i el Capitalisme, quan puguem assenyalar clarament com a enemics als seus representants i col•laboradors. Ens han condemnat a dependre, en certa manera, d'allò que volem destruir i per això veiem indispensable construir espais autònoms, que rebutgen totalment la col•laboració amb les institucions. Necessitem construir altre tipus de relacions entre les explotades, basades en la horitzontalitat i la solidaritat, perquè sols així es pot fer pràctica la solidaritat, entre iguals i intentant no caure en el victimisme.

Hem de començar generar xarxes on poder plantejar conflictes pràctics que ens afecten en el nostre dia a dia i crear estratègies per tal de fer-los front, de defendre'ns o simplement per a recuperar allò que necessitem per a viure amb dignitat. En aquest sentit, trobem projectes que han donat passos que admirem i que ens serveixen d'exemple, ens referim a petits gestos que fugissen de la espectacularitat que moltes vegades caracteritza les lluites de les que participem, però que serveixen per fer palpable el recolzament mutu. Parlem d'experiències com la de les companyes de Gran Canaria que han okupat blocs de pisos amb gent que necessitava un sostre o com la de la gent de Lavapies amb el treball que fan per combatre les redades racistes. Entenem, en base a aquestos exemples, que no hem de pretendre que d'on no hi ha res sorgisquen grans xarxes, sinó que hem de començar a treballar amb aquest objectiu, teixint els llaços dels que abans parlàvem. És a partir de conflictes concrets com conflictes laborals, problemes relacionats en l'habitatge, l'educació, la sanitat, etc; per on hem de començar a teixir llaços entre les afectades per poder generar propostes que ens ajuden a solucionar aquestos conflictes reals i quotidians. Sols d'aquesta forma aconseguirem anar més enllà, no sols estarem avançant, sinó que al mateix temps estarem defensant entre totes allò que aconseguim.

Enllaços:

- Anarquistas de Gran Canárias y la ocupación de viviendas:
http://www.anarquistasgc.net/search/label/Okupaci%C3%B3n
- Corrala Utopia:
http://corralautopia.blogspot.com.es/
- Protocolo del grupo de migración y convivencia de la asamblea popular de Lavapiés:
http://lavapies.tomalosbarrios.net/2013/02/01/protocolo-red-de-apoyo-de-grupo-de-migracion-y-convivencia-consensuado-por-la-asamblea-popular-de-lavapies/
- Redes de Solidaridad de Seattle:
http://www.editorialklinamen.net/?page_id=372

Però què és una xarxa de solidaritat? (extracto del Todo por Hacer, "Redes de Solidaridad, una posible herramienta de acción colectiva")

La idea es sencilla, es una herramienta de apoyo mutuo, una forma de abordar nuestros conflictos cotidianos de manera colectiva y a través de la acción directa. Juntarse con nuestros/as iguales para abordar despidos, impagos de nómina, desahucios, problemas con alquileres, discriminaciones por razón de raza… Pequeñas luchas con un objetivo claro y un enemigo palpable, por tanto, luchas "fáciles" de abordar entre un grupo no muy grande de personas. Una vez visto para qué, ahora vendría el cómo. Y nuestro cómo es de lo más natural, muchos de estos conflictos nos suelen desbordar si los afrontamos solos/as, así que no hay mejor remedio que unirnos entre varios/as, hacer de los problemas individuales conflictos colectivos, estar ahí para darnos fuerzas unas a otras. Y este sentimiento de fuerza sólo lo encontramos cuando afrontamos los obstáculos en colectivo, sin imposiciones de unas sobre otras.

A fin de cuentas, la intención está clara, generar una defensa práctica para nosotros/as, los/as explotados/as, y hacerlo al margen de los mamoneos típicos de la izquierda. Crear un espacio al que cualquier igual pueda venir a plantear sus conflictos, y entre todas tratemos de afrontarlos, para luego pasar a apoyar los de los demás, sin más, a lo que llamamos solidaridad. Y para empezar, nada mejor que conflictos no muy grandes, que se puedan ganar, con esfuerzo, pero con objetivos claros y concisos, una reclamación concreta que deba cumplir el/la empresario/a, el/la casero/a, la sucursal bancaria…

SOBRE LA PÈRDUA D'AUTONOMIA I EL DELEGAR

En aquest article apuntem un dels aspectes que poden ajudar a entendre el camí que ens ha portat a on estem, però també, pot donar-li cos a allò que vulguem construir per superar aquest sistema.

Ara que pareix que tot s'enfonsa i ens quedem sense res, quan capitalisme significa crisi més que mai, s'imposa la necessitat de qüestionar-ho tot i d'intentar articular respostes a la conjuntura que vivim. Son temps doncs de mirar a la cara la crua realitat que ens envolta, de reflexionar profundament, recolzar-nos i tirar endavant. Ara que patim el present, lluitar pel nostre futur sembla l'únic camí. Però també es temps de fer autocrítica i això passa per tornar la vista enrere ja que el passat també és fonamental per a mirar d'explicar com hem arribat a aquesta situació límit. Contínuament es fan anàlisis al respecte, molts dels quals coincideixen cada cop més en que el problema que origina tants conflictes és el propi sistema. Una societat basada en l'explotació, la misèria de la majoria pel benefici d'uns pocs, on els estats i els governs ens dominen i humilien dia rere dia. Això cada cop ho tenim més clar. Fins hi tot s'han anant assenyalant als diversos culpables d'aquesta situació: polítics, banquers, empresaris, especuladors, corruptes, etc... però no son els únics.

Hauríem de vore també el nostre paper com a part del conflicte entre nosaltres, els de baix, i ells, els de dalt, esbrinar quin grau de responsabilitat tenim al haver-nos deixat enganyar i dominar durant totes les nostres vides. Que en l'actualitat aquest conflicte siga més palés no significa que abans no existira, si no que degut a l'empitjorament de les nostres condicions materials aquest s'ha aguditzat i cada volta en som més conscients. Tot i la greugesa que li donem a l'assumpte, pareix que ens haja agarrat a contra peu, totalment desprevinguts o totalment desarmats, segons es mire. Desprevinguts si atenem a que ens havien venut molt be la idea de progrés, ens deien que si treballàvem i consumíem tot aniria be. I ens han estafat, les promeses que ens feien s'han vist truncades per la realitat d'un sistema que no és sosté. La seua infinita avarícia ha accelerat el procés. Podem dir també que ens ha agarrat desarmats perquè ens demanaven que confiarem en ells, que els votarem i ja està, que no ens preocuparem de gestionar les nostres vides que ja estaven ells. Els hem deixat fer, hem perdut molt del teixit social que teníem i ara ens trobem a un pas de l'abisme, aïllats, sense saber ben be que fer. Però tenim molt a dir.

Un breu recorregut per alguns exemples

En aquest article apuntem a un dels aspectes que poden ajudar a entendre el camí que ens ha portat a on estem, però també a donar-li cos a allò que vulguem construir per superar aquest sistema inhumà. Ens referim a l'actitud delegacionista que hem tingut, una tendència cada volta més acusada als últims temps degut a la bonança econòmica que afavoria el desinterés per la qüestió social. Això és encomanar la nostra representació i la gestió dels nostres assumptes a altres, cedir sobirania, en definitiva, confiar a altres el control de les nostres vides. Hem delegat molts àmbits del nostre dia a dia, els hem fet decidir per nosaltres atorgant-li'ls un poder que no tenen, reduint-nos a simples manats obligats a obeir. Hem venut la nostra llibertat a baix preu i ara ens adonem que costa molt recuperar-la. Per això ens pareix tan important aquest concepte, perquè delegar totalment les nostres vides a altres ens converteix en els seus esclaus.

El primer àmbit que volem comentar, i potser també el més important ja que la resta venen determinades en gran mesura per ell, és la política. Hem delegat la gestió de la societat, de lo realment públic, en polítics i buròcrates amb interessos totalment oposats als nostres. La pèrdua d'autonomia és total, els partits polítics es presenten com a representants de la voluntat popular i actuen com a màximes autoritats. En el circ de les eleccions pretenen que els legitimem, a ells, que son els que ens dominen. Aquestes mateixes sangoneres, juntament amb els grans especuladors inherents al capitalisme que anomenem "mercats", son les que controlen eixa economia que ens ofega cada dia. Son els que destrueixen llocs de treball, fomenten la precarització de les condicions laborals, reconverteixen sectors arrossegant a milers de persones a la misèria i exprimeixen amb impostos per pagar les seues desfetes.

Altre, malauradament d'actualitat, és la gestió del territori. Enguany s'han cremat un numero record d'hectàrees en gran mesura, com comentàvem al darrer número 3 de l'AoM, per l'abandonament del camp, de la vida rural, oblidar cuidar els nostres boscos perquè pensàvem que les institucions ho farien per nosaltres. Eixes mateixes autoritats que quan veïnes dels municipis afectats van voler ajudar a apagar els incendis no les van deixar, al•legant que per això estaven els bombers o els militars, sent que la major part d'aquestos professionals no coneixien el terreny. D'altra banda, casi hem de donar gràcies a la maleïda crisi de que la salvatge construcció de segones residencies, trens d'alta velocitat, autopistes, línies d'alta tensió, centrals elèctriques o gasoductes s'haja aturat, evitant momentàniament la devastació dels respectius ecosistemes per causa de problemes econòmics. No ens enganyem, en quant tornen a tindre finançament continuaran destruint la nostra terra en nom de l'enganyós concepte de progrés.

També voldríem assenyalar el paper tan determinant que li hem anat donant als grans mitjans de comunicació, tant a l'hora d'informar-nos com de formar-nos una opinió. Ens hem entregat de tal manera a la seua manipulació que costa molt no vore's influenciat. Com a eines d'intoxicació i alineació social que són aquestos mitjans, ens han fet vore i sentir el que volien, sense deixar espai per a comprovar la veracitat o contrastar les nostres impressions. Avui dia és molt difícil voler saber que ha passat a un altre indret del món i no passar per aquestos filtres al servei del poder.

Ara que tant es parla de les retallades en educació, sanitat i demés sectors "públics", assistim al malson de comprovar com fins hi tot a aspectes tan fonamentals com la nostra salut o l'ensenyament bàsic no hi tenim res a dir. Així dons ens adonem realment de que aquestos serveis tan presents al nostre dia a dia no son nostres com ens volen fer vore, ja que ni decidim sobre ells ni participem en la seua gestió. Aquestos son de l'Estat, i com a tal, aquest els administra segons els seus interessos, retalla on vol i quan li ve sense tindre en compte a les persones que malauradament depenem d'ells.

Lluitar contra totes aquestes imposicions també es fa impossible quan a l'hora de plantar cara tornem a delegar en organitzacions (partits, sindicats, plataformes,...) per a que ho facen per nosaltres. Primer perquè moltes d'elles son part del problema, formen part de l'aparat de l'Estat i compleixen el seu paper d'oposició fictícia per a que la democràcia parlamentaria es sostinga. Segon, perquè les seues reivindicacions mai aniran més enllà de les xicotetes reformes que els convenga o hagen estat pactades sota mà amb el Poder. I tercer, perquè es presenten com els únics interlocutors vàlids a qualsevol conflicte social o reivindicació política, intentant recuperar els moviments de protesta per a portar-los al seu control i mitjançant la seua instrumentalització beneficar-se d'ells.

Hi han moltíssims altres àmbits en els quals deleguem, com la mediació en problemes de convivència on la policia juga el seu paper repressiu; la gestió dels espais on vivim, amb el greu el problema de l'habitatge, on els bancs no es cansen d'especular i fer-nos fora de les nostres cases; les fronteres entre Estats que impedeixen la lliure mobilitat i persegueixen a les persones migrants; la Justícia que protegeix al ric i castiga al pobre; la recerca científica que depèn d'agències estatals o corporacions privades; la gestió dels principals recursos naturals (aigua, energia, materials, residus,...), totes estan en altres mans molt allunyades de les nostres.

Per la construcció d'alternatives des de baix

Sembla que per a viure depenem totalment de grans institucions o entitats, ja siguen públiques o privades, que gestionen globalment el nostre dia a dia. Ens diuen que és massa complexe per nosaltres, que ells ho faran millor, però realment el seu poder recau en la nostra apatia. Al no assumir les nostres responsabilitats les hem anant fent recaure en altres que no tenen els mateixos interessos que nosaltres i això ens ha portat on estem. Podem excusar el no haver actuat abans o la nostra falta de resposta dient que som productes del nostre entorn, que hem estat condicionats des de ben menuts i que hem tingut por a eixir-nos del camí marcat. I tindrem tota la raó. No som els culpables d'aquesta situació, ni molt menys. Però si som en part responsables d'haver aguantat aquest sistema explotador i jeràrquic durant massa temps. No podem negar que en les nostres mans esta canviar la situació. Front al delegacionime, esta l'actitud lluitadora que porta a crear iniciatives d'empoderament interessants com són l'autogestió de la salut, l'educació no oficial, l'okupació d'espais per a habitatge o centres socials, projectes d'autoempleament, col•lectius a barris i pobles, assemblees de treballadores, aturades i d'estudiants, mitjans de contrainformació, bancs de temps, xarxes que es van teixint i poden plantar cara al poder. Cada dia més gent opta per fer les coses per sí mateixa, de manera autònoma, organitzant-se amb els seus iguals, sense autoritats, fent un pas endavant per tal d'intentar viure dignament.

NO ÉS D'HEROÏS QUE VA LA COSA

Molt sovint sentim parlar d'herois avui dia, cada vegada és més comú que aquesta figura, pròpia de la ficció, es vulga traslladar a la vida real, mitjançant la identificació de certs ideals o valors en persones del nostre entorn. Parlem, més concretament, de les nombroses ocasions en que grupuscles o organitzacions dins del progressisme ens fan creure que els jutges que investiguen la corrupció o els bombers que han decidit no participar en més desnonaments són: herois. Esperonades pels mitjans de comunicació i les xarxes socials fonamentalment, es llancen a la caça i posterior glorificació de qualsevol gest que puga interpretar-se com a mostra de disconformitat en l'estat actual de les coses. Aquestes mitificacions han arribat fins i tot al punt d'entendre que quan certs antiavalots es lleven el casc mentre vigilen una concentració significa que estan mostrant el seu recolzament a la causa. O quan algun polític fa certes declaracions polèmiques que semblen criticar radicalment la seua formació o les institucions a les que pertany però, es manté al seu càrrec xuplant del pot. No podem ser tan ingenus de pensar que aquestes accions són causa només de la bona voluntat i no han estat originades be per ordres dels seus superiors, o be per eixir a la foto. Espectacle pur i dur.

Aquest sistema que patim no es manté a soles, o més ben dit, no el mantenen només uns pocs, el sostenim la majoria per benefici d'una minoria. Per què diem que nosaltres, les explotades, l'aguantem? La presència de l'Estat i l'economia de mercat en tots els àmbits de la nostra vida fa que cada peça del puzle complisca el seu paper, l'engranatge funciona gràcies al nostre treball. Moltes de les feines que ens veiem avocades a fer per tal de sobreviure contribueixen en menor o major mesura a que la màquina no es pare i continue rodant sobre els nostres caps. És clar que fins que no acabem amb el capitalisme, malauradament haurem de continuar venent la nostra força de treball, però hi han llocs de treball que no es poden justificar. Hi han certes tasques que no poden amagar el seu caràcter opressor, explotador, injust i còmplice amb la cara més dura d'aquest sistema.

Deixant a banda les que clarament estan al bàndol enemic com són els polítics, els banquers, forces de seguretat, grans empresaris, alts càrrecs de l'administració... i encara ens queden un bon grapat . Parlem, doncs, dels jutges, encarregats de fer complir les injustes lleis i castigar als "desviats". Amb especial atenció a aquells que per molta corrupció que diguen que estan perseguint, ordenen desnonaments, persegueixen als més desfavorits, completen el treball repressiu de la policia condemnant a qualsevol sospitós o es neguen a investigar denuncies de tortura. Parlem també de molts advocats d'ofici que enlloc de defensar als acusats ajuden a la fiscalia, posicionant-se a favor del fort com en casos d'expulsió de persones migrants o investigacions policials. Parlem dels funcionaris de presons –psicòlegs i educadors socials- que no només contribueixen al funcionament repressor i inhumà de les institucions penitenciaries, sinó que fins i tot participen i amaguen els maltractaments diaris que hi tenen lloc. Parlem dels especuladors financers que amb el seu joc arruïnen milers de persones i posen les nostres vides en les seues mans o els depredadors urbanístics que estan acabant amb el nostre territori, els nostres barris i expulsant a la gent de sa casa. Així mateix parlem dels que exploten a altres treballadores per a empreses com les ETT, els investigadors que participen en recerca per a usos militars/policials o les que col•laboren activament en engruixir els comptes de grans transnacionals. Finalment estan els que, sense ser un treball, amb la seua actitud es sumen a la violència estructural d'aquest sistema; per exemple, els usurers que en època de crisi busquen obtenir el màxim benefici aprofitant-se dels préstecs als seus veïns o com els propietaris de pisos de lloguer que exprimeixen al màxim a gent sense recursos. I moltes més de diferents graus de complicitat amb el poder, hi han massa casos malauradament. Ací hem comentat només alguns exemples de conductes que per a algunes persones poden semblar innòcues mentres que moltes més patim les seues conseqüències.

No estem dient que totes aquelles persones que treballen en alguns dels llocs que hem comentat comparteixen les qualitats humanes del sistema per al que treballen o siguen com els seus caps, que situats dalt de la piràmide social, sí que en són responsables directes de la nostra misèria. Si més no, és ben cert que molta gent no comparteix els principis d'allò que fa i mira cap a un altre costat. O s'excusa dient que obeïx ordres i les ha de complir perquè si no l'acomiaden. O fins i tot diu que intenta fer les coses d'un altra manera. Però no es pot negar el que és obvi i ser còmplice amb el teu silenci, ni creure que només tens eixa manera de guanyar-te la vida ni molt menys ser tan ingenus de pensar que podràs canviar eixes institucions des de dins. Pensem que totes aquestes feines a les que ens estem referint, i moltes més que no hem comentat, li fan el joc al Poder i són vitals per a que tot funcione. Així que no ens podem enganyar doncs aquestes feines no tenen cap tipus de justificació. Les seues atribucions i funcions són ben conegudes i estan molt clares abans de signar, coneixes amb qui i contra qui treballes, saps de sobra que estàs protegint als de dalt a costa de fotre als de baix.

Estem immersos en un conflicte històric entre dos parts ben diferenciades i cal posicionar-se clarament, sense vacil•lacions ni ambigüitats. L'antagonisme social es fa cada volta més palès i s'ha de reconèixer a l'hora de plantejar respostes ja que si no correm el risc de que accions benintencionades puguen ser recuperades i aprofitades per interessos diametralment oposats als nostres. Igual que el buscar desesperadament en els altres gestos que vagen en la nostra direcció, a fi de sentir-nos reafirmats per figures d'autoritat com la premsa o organitzacions polítiques, no només és una pèrdua de temps si no que a més a més, ens debilita com a classe. És clar que veure com alguns d'aquestos sectors s'agiten i intenten llevar-se de damunt la seua part de responsabilitat al negar-se a participar en desnonaments per exemple, és un bon símptoma, no hi ha dubte. Considerem que són passos que van en la bona direcció però són insuficients, per això no els aplaudim ni els celebrem com si haguera arribat la revolució sinó que animem a que cada vegada els gestos siguen més inequívocs i contundents. Sabem que el camí és llarg i que cadascú porta el seu procés, no obstant hem de ser conscients de l'existència d'aquest conflicte social i reconèixer quin és el nostre bàndol. És hora de passar definitivament a la barricada per combatre als de dalt i construir allò que volem. No és possible romandre al mig, no ara, qualsevol acció que fem té un significat i un sentit concret que determina en quina direcció anem: col•laborar amb aquest sistema o acabar amb ell.

L'AUTOGESTIÓ DE LA MISÈRIA O MISÈRIES DE L'AUTOGESTIÓ
(Extracte del Terra Cremada núm.3)

[...] Banques ètiques o estètiques?

Com podria una banca arribar a ser ètica, o millor dit, a quina ètica sinó a la de la banca respon una banca ètica? A quina lògica sinó a la de l'especulació respon una banca amb aquestes característiques? Que els nostres diners siguin utilitzats per especular amb consums macrobiòtics en comptes d'en la indústria nuclear poc importa a la banca mentre tant uns com els altres aportin beneficis a aquestes empreses financeres —només ens cal mirar el cas de Triodos Bank i O'Belen1 . I ara, som capaces d'imaginar dipositar els nostres diners a algun lloc segur sense haver de passar per un banc? Sí, sabem que el millor de tot seria poder prescindir dels diners i l'intercanvi en la satisfacció de les nostres necessitats però la majoria de gent segueix cobrant a final de mes, posant els seus diners i domiciliant els seus rebuts a un compte corrent i cobrant els seus salaris, prestacions o ajudes a través d'un o un altre banc. Pensar que la majoria de nosaltres guarda els seus diners a sota d'una rajola ens sembla massa il•lús, tot i així seria interessant que als nostres barris i espais féssim veure a les nostres companyes que tot i que d'entrada no sembla gaire segur deixar els diners en metàl•lic a casa, el fet de deixar-los al banc no dona gaires més garanties —per no dir moltes menys. Si fem un balanç de totes les problemàtiques, contradiccions i maldecaps associats a haver de deixar els diners dins d'un banc podem concloure fàcilment que el millor és allunyar els diners de l'especulació bancària. Els bancs treballen amb més o menys el 10% dels diners que diuen tenir, tota la resta és diner fictici. No cal que ens anem al cas del «corralito» de l'Argentina per demostrar-nos com de segur és esperar que els diners que dipositem tranquil•lament a un banc ens seran retornats quan nosaltres vulguem: els casos cada cop succeeixen més a prop nostre, al poble de l'Aldea a Tarragona ha succeït al darrer desembre. També és important tenir en compte les sancions administratives i penes-multa ja que, cada cop més, la repressió de baixa intensitat intenta ofegar-nos econòmicament, i és per això que la insolvència es presenta com una de les eines més efectives en un primer moment. Moltes de nosaltres ja hem comprovat que no tenir els diners al banc no és només una qüestió d'ètica sinó de seguretat2 .

Llavors, què fem amb els nostres diners? Bé, la majoria de nosaltres no tindrem gaires problemes per amagar els quatre estalvis sota qualsevol rajola de casa nostra. Però si el que ens preocupa és d'on treure els diners per projectes més grans potser ens caldria pensar senzillament que només podrem tirar endavant projectes a partir dels diners que, realment, podem aconseguir. Ja sigui a partir d'exposar-ho davant dels nostres col•lectius i demanar suport econòmic a la resta de persones o assumint que no podem tirar endavant el nostre projecte si no volem passar pel crèdit i el que això comporta.

La falsa comunitat de la mercaderia

El poder del dinero es el de fabricar un vínculo entre los que carecen de vínculos, el de vincular a los extranjeros en tanto que extranjeros y, de ese modo, poniendo cualquier cosa en equivalencia, poner todo en circulación. La capacidad del dinero de vincularlo todo se compensa por la superficialidad de este vínculo en el que la mentira es la regla.

La insurrección que viene,
Comité Invisible

Moltes podrien parlar d'altres economies, i de fet ho fan, remetent a economies solidàries o mercats d'intercanvi, a bancs de temps i mercats de favors, però això tan sols estén els tentacles de la lògica mercantil i la seva base: l'intercanvi de propietats privades. Per a moltes de les nostres companyes sembla que el fonament del capitalisme siguin els diners, però no és així. L'intercanvi és el fonament sobre el qual es sustenta el mercat i es basa en crear una relació no entre les persones sinó entre aquestes i les coses: què posseeixes?, què m'ofereixes?, què vols?, en comptes de què necessites?, o que et puc oferir? Enfront de l'intercanvi nosaltres apostem per la reciprocitat. Mentre l'intercanvi es dóna entre persones aïllades que es relacionen a partir d'allò que tenen —tant tens, tant vals— la reciprocitat es dóna en la relació entre qui té quelcom en comú. La reciprocitat permet teixir quelcom col•lectiu ja que quan dónes ho fas de forma incondicional, sense esperar res a canvi i, en alguns casos, sense saber qui ho rebrà; tan sols sabent que és membre d'una comunitat que aposta per aquest tipus de relacions. Senzillament apuntem que si hi ha mercat pot existir un vincle però no necessàriament comunitat, més aviat en dificulta l'existència.

L'explotació autogestionada; treballadores autònomes i cooperatives

(...) Según los requerimientos del mercado, la mano de obra es empleada o arrojada de nuevo a la calle. Dicho de otra manera, se utilizan todos los métodos que le permiten a la empresa hacer frente a sus competidoras en el mercado. Los obreros que forman una cooperativa de producción se ven así con la necesidad de gobernarse con el máximo absolutismo. Se ven obligados a asumir ellos mismos el rol del empresario capitalista, contradicción responsable del fracaso de las cooperativas de producción, que se convierten en empresas puramente capitalistas o, si siguen predominando los intereses obreros, terminan por disolverse.
Reforma o Revolución,
Rosa Luxemburg

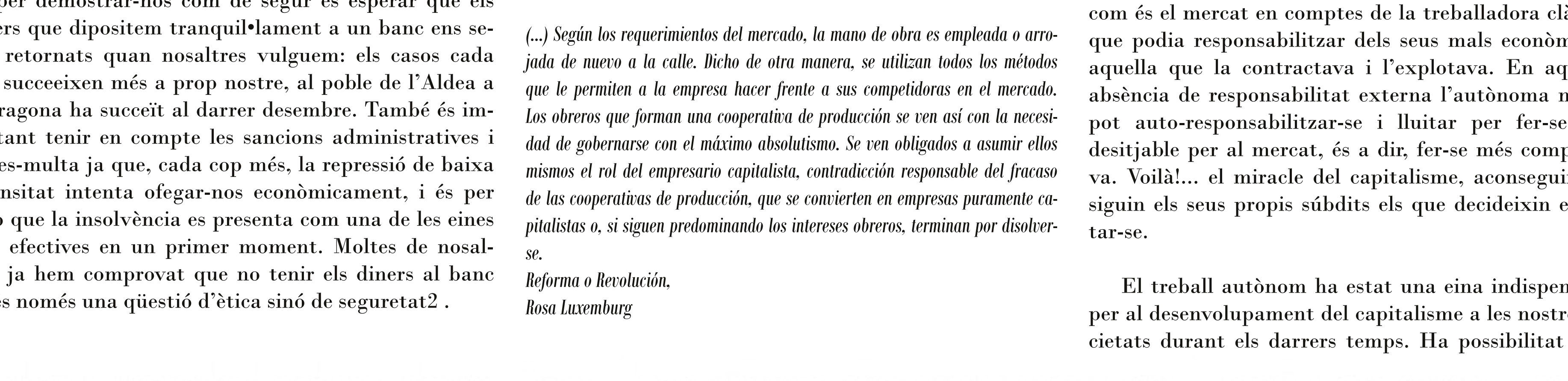
Muntar una empresa i esperar que sigui rentable passa per inscriure's dins la lògica de la competitivitat. Tant si ho fas tu sola com si ho fas amb quatre amigues, és a dir, tant si et fas autònoma com si muntes una cooperativa. Si una empresa no és competitiva mor. L'engany que ens van fer creure a l'època de la reconstrucció capitalista després de la Segona Guerra Mundial —als anys 50 a Europa i a l'Estat espanyol d'ençà la transacció democràtica— és que, de la nit al dia, podíem deixar de ser treballadores per a passar a ser empresàries pel sol fet de lliurar-nos de l'explotació d'un patró, sense adonar-nos que hi ha una altra explotació a la que estem subjectes que és l'explotació del mercat, de la competència. El capitalisme —degut a les pressions de les fortes lluites obreres dels 60 i 70— cedí l'oportunitat a unes quantes treballadores de provar a fer el salt de classe, sempre i quan demostressin que podien oferir beneficis a l'empresa i competitivitat al mercat a base d'explotar-se a elles mateixes, a terceres persones o a les consumidores. En aquest recorregut moltes han estat les que s'han cregut aquesta mentida reforçada per alguns exemples que han ajudat a alimentar aquesta ficció3 . Però el fet és que la majoria d'aquelles que van apostar per crear la seva pròpia empresa ho van fer a canvi de vendre no només la seva força física sinó també la seva salut mental així com la de les seves companyes de feina i la d'aquelles que tenien més a prop.

La lògica empresarial s'insereix dins de la mentalitat de la treballadora autònoma arribant, en la majoria de casos, a contractar personal quan hi ha prou beneficis i despatxar-lo quan ja no cal o quan els seus serveis no ofereixen beneficis justificant les seves misèries a partir de recordar tot el que han hagut de lluitar per a aixecar l'empresa —no diem que en molts casos això no sigui veritat. El que succeeix, com en qualsevol altra empresa, és que es socialitzen les pèrdues i es privatitzen els guanys. Si no acceptem ser explotadores i no tenir miraments, senzillament, la nostra empresa no tirarà endavant; entre d'altres coses perquè no podrà ser competitiva.

—El proletariat sense enemics

A quantes persones coneixem a les quals van enganyar als anys 80 fent-los creure que si muntaven la seva pròpia empresa deixarien de ser explotades per un jefe. A partir d'ara el meu jefe seré jo!, i no podien tenir més raó. El fet que moltes persones decidissin fer-se autònomes provocà una aparent absència d'enemigues. La treballadora autònoma només pot acusar dels seus mals a una ens abstracte com és el mercat en comptes de la treballadora clàssica que podia responsabilitzar dels seus mals econòmics a aquella que la contractava i l'explotava. En aquesta absència de responsabilitat externa l'autònoma només pot auto-responsabilitzar-se i lluitar per fer-se més desitjable per al mercat, és a dir, fer-se més competitiva. Voilà!... el miracle del capitalisme, aconseguir que siguin els seus propis súbdits els que decideixin explotar-se.

El treball autònom ha estat una eina indispensable per al desenvolupament del capitalisme a les nostres societats durant els darrers temps. Ha possibilitat a les

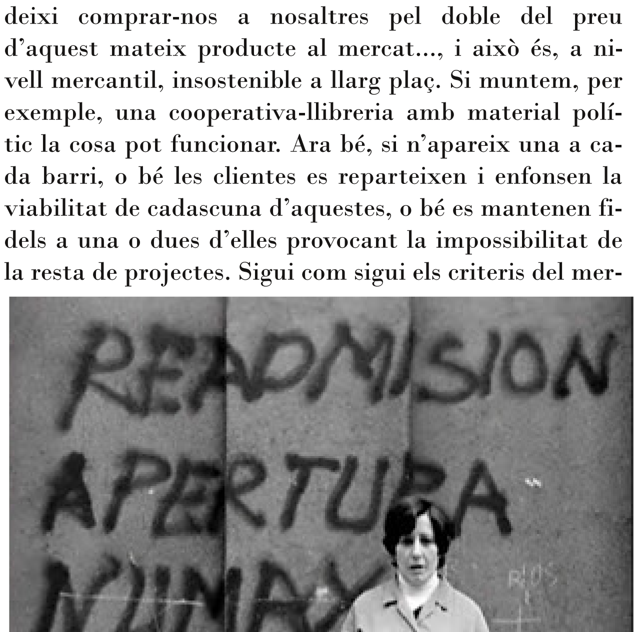

grans empreses un gran ventall de mà d'obra cent per cent disponible a la vegada que ha fet que aquesta es responsabilitzés de tots els costos de gestió, organització i seguretat social. La flexibilitat que ofereix una treballadora autònoma s'adapta perfectament a les necessitats del mercat de mà d'obra.

El que han anomenat externalització de funcions de les grans empreses en el procés de producció, distribució i/o venda del producte o servei no ha significat altra cosa que una disminució del cost per part de la gran empresa. El mercat provoca que aquestes treballadores autònomes que podrien haver estat antigues companyes de feina es converteixin en competidores que es barallen per l'obtenció del contracte amb la gran empresa. Òbviament aquesta rivalitat significa oferir el màxim servei al mínim cost, és a dir l'augment del benefici per al capitalista.

Amb les cooperatives succeeix tres quarts del mateix. La lògica del mercat impregna qualsevol empresa que pretengui estar dins d'aquest i ser competent —i si no pretén ser competent i per tant ser competitiva no podrà sobreviure—; haurà de decidir d'on treu la seva capacitat per ser competitiva i beneficiosa a la mateixa vegada: de les seves treballadores —en aquest cas serien les mateixes cooperativistes les que es rebaixarien el sou, autoexplotant-se—, de les seves clients —és a dir extraient el benefici enganyant-los i supravalorant el producte—, o de l'augment de la producció —explotant-se més a partir de l'augment de l'activitat, enverinant el medi, etc.

De la mateixa manera, i per no menysprear la valuosa activitat desenvolupada per moltes de les nostres companyes en l'elaboració de projectes cooperatius, volem assenyalar que sabem que molts d'aquests projectes funcionen; i funcionen bé. Però ho fan gràcies a l'aposta col•lectiva perquè aquests puguin tirar endavant; ja sigui en el format de biblioteques, casals, distribuïdores... El que diem aquí —i potser de manera massa reiterativa— és que si a més d'oferir-nos un servei aquests projectes pretenen poder donar de menjar a aquelles qui el tiren endavant tard o d'hora hauran de fer-los rentables, i llavors, els esclataran a les mans4 . Ara per ara moltes cooperatives tiren endavant gràcies al suport incondicional —nascut des d'una posició ètica— de moltes consumidores. Moltes d'aquestes es poden permetre el luxe de comprar productes biològics, lliures de transgènics o que paguin un sou més decent a les seves treballadores tot i adonar-se que això provoca un increment del preu del producte. El cas és que nosaltres no podem competir amb una empresa que exploti a les treballadores a Indonèsia pagant uns sous vint vegades inferiors als d'aquí. Si volem que la nostra cooperativa funcioni conforme als nostres valors —i això podria ser per exemple no autoexplotant-nos més del que ho farien en una altra empresa qualsevol— haurem de jugar amb la bona voluntat de la gent que decideixi comprar-nos a nosaltres pel doble del preu d'aquest mateix producte al mercat..., i això és, a nivell mercantil, insostenible a llarg plaç. Si muntem, per exemple, una cooperativa-llibreria amb material polític la cosa pot funcionar. Ara bé, si n'apareix una a cada barri, o bé les clientes es reparteixen i enfonsen la viabilitat de cadascuna d'aquestes, o bé es mantenen fidels a una o dues d'elles provocant la impossibilitat de la resta de projectes. Sigui com sigui els criteris del mercat resulten incompatibles amb la posició ètica de la consumidora d'aquestes cooperatives. Que quedi clar que valorem l'esforç i dedicació de la gent que aposta per sacrificar-se en una cooperativa per tal que uns llibres —un contingut— o una bona alimentació —ecològica— puguin estar a l'abast de la gent. Potser sense aquest esforç seria més difícil la difusió de la crítica radical o el manteniment d'un saber agrícola menys agressiu amb el medi ambient, però la pregunta és: fins a on estem disposades a arribar per a mantenir la viabilitat econòmica dels projectes?

—La identificació amb l'empresa

El cooperativisme podria ser un paradigma sobre el que s'afiança el toyotisme5 . En molts processos cooperatius el que s'aconsegueix és que, gràcies a la solidaritat entre les treballadores, la feina —que d'altra manera no es podria aconseguir— acabi efectuant-se. En la majoria de les feines actuals la governabilitat de l'empresa tendeix a la cessió de responsabilitats cap a les treballadores, i això provoca un sentiment de participació en el projecte de l'empresària. Al cap i a la fi, del que es tracta és d'un procés paral•lel al que utilitza la gestió democràtica ciutadanista. Gràcies a la col•laboració amb el projecte empresarial —també vàlid per l'empresa Barcelona— s'eviten vagues i exigències de millores salarials així com s'arriba a justificar l'empitjorament de condicions laborals per la salvaguarda del projecte. Les cooperatives o el treball autònom, en tot cas, ajuden a desconflictivitzar el projecte expansiu de la gran empresa capitalista. Allò que d'altra manera no assumiríem, sent nosaltres mateixes la nostra pròpia empresa ho acabem assumint.

—La mitificació de la recuperació de fàbriques, el fantasma de l'«argentinitis»

Quantes de nosaltres hem sentit fer apologia de l'autogestió obrera a partir de l'experiència de les recuperacions de fàbriques a l'Argentina (Zanón, p.e.), als 70 i 80 a l'Estat espanyol (Numax, p.e.6) o al període de descolonització —relativa— d'Algèria? Les fàbriques recuperades són fàbriques que han estat deixades per les capitalistes justament perquè no eren rentables per a aquestes. L'experiència de l'Argentina ens demostra que aquestes fàbriques han pogut tornar a ser rentables per al mercat a partir de tornar-se competitives al preu d'autoexplotar-se i funcionar dins la mateixa lògica empresarial que abans. Que apuntem contra la mitificació de les recuperacions del lloc de treball no vol dir que menyspreem el que suposen: la gent pot mantenir un treball per poder sobreviure, es dóna un procés col•lectiu que pot fer emergir quelcom de comú i si hi ha beneficis aquests es socialitzen.

En aquests casos podem veure que malgrat haver certa lluita darrere d'aquestes recuperacions, si la direcció de l'empresa ha marxat no ha sigut per la pressió de les treballadores sinó per altres motius —recessió econòmica, delictes econòmics, etc.—. Per tant, l'empresa sota control de les treballadores en realitat vol dir que les treballadores estan sota el control de l'empresa, és a dir, que la lògica de la competència continuarà condicionant la producció, independentment de qui la gestioni. Si l'autogestió ha de fer que les nostres condicions materials millorin, llavors apostem per aquest procés. Si no, només es queda al camp de la crítica a com s'hauria de gestionar el capital, i per tant a argumentar que podria existir un capitalisme igualitari si aquest es gestionés correctament. És a dir, si l'expropiació al capitalista es fa per redirigir la producció cap a la satisfacció de les necessitats, llavors és l'autogestió que defensem. Per contra, si es tracta de tornar a la feina, produir el mateix i vendre les mercaderies però sense la direcció del patró llavors és autoexplotació.

Evidentment, la realitat no és blanca o negra, i com la lluita de classes beu de les contradiccions que dóna aquesta realitat, «l'autogestió» en abstracte tampoc la podem refusar. Malgrat que l'autogestió no és l'alternativa al capitalisme sí que ens pot ajudar a fer passos per superar-lo, ja que la lluita per la gestió col•lectiva de les productores pot fer-nos veure la coincidència d'interessos com a explotades, pot ajudar-nos a trencar amb l'aïllament i l'individualisme del «campi qui pugui» i, el que és més important, el fet de passar per l'autogestió del nostre espai d'explotació pot permetre adonar-nos que això no soluciona l'explotació en si. No cal passar individualment per aquest procés per adonar-nos d'aquest parany contrarrevolucionari, però segurament a un nivell col•lectiu alguna gent apostarà per la fòrmula autogestionària abans no se n'adoni que la satisfacció de les necessitats de tota la societat no passa per canviar les formes, de qui gestiona què, sinó d'un canvi profund de la totalitat de les relacions socials.

Si aquest debat ens sembla massa abstracte fixemnos en el que ens pot succeir si ens deixem enlluernar per la paraula autogestió. L' estiu de l'any passat a algunes ens va sorprendre l'anunci del tancament de l'Hospital Dos de Maig. El primer dia de mobilitzacions érem unes quantes les que se'ns va fer la boca aigua quan vàrem escoltar, en boca d'algunes treballadores, parlar de l'autogestió de l'hospital. Però, què significava realment l'autogestió d'un hospital? Només té tres maneres de finançar-se: per part de l'Estat, de forma privada a partir dels seus socis/clients, o a partir dels impostos amb una gestió del capital per part d'un grup privat. Si ens fixem detingudament —i finalment sembla que és el que està passant— el que es dóna quan es parla d'autogestió per part de les treballadores és un procés de privatització on, com ja hem assenyalat al llarg del text, una empresa que no és rentable amb un format clàssic passa a ser-ho en el format d'una cooperativa de treballadores. L'Estat d'aquesta manera mata dos pardals d'un tret: d'una banda evita el conflicte laboral a l'hora de retallar pressupostos, desplaçant-lo cap a la mobilització de les treballadores en la salvaguarda dels seus llocs de treball, i d'altra banda aconsegueix que el servei que anteriorment estava oferint segueixi donant-se evitant així el malestar de les usuàries. Temps al temps però si no ja ho veurem, el copagament serà introduït en aquest tipus d'assajos i no serà de la mà de l'Institut Català de la Salut, sinó per part de les treballadores de l'hospital apel•lant a la solidaritat amb un servei pretesament indispensable.[...]

1.Us remetem a la pàgina d'unes companyes de Madrid que treballen en contra dels centres de menors, anomenats eufemísticament Centres de Protecció a la Infància: http://www.centrosdemenores.com/?Campana-de-boicot-a-Triodos-Bank. Potser no parlaríem tant d'aquests tipus de banques si no fos perquè han augmentat la seva clientela de manera exponencial arran del fenomen de les ocupacions de places arreu de l'Estat.
2.Respecte a això, bo i sabent que és un tema força complicat i on cadascuna de nosaltres tindrà les seves pròpies particularitats, remetem al treball de recerca dut a terme per les companyes d'insubmissió a les penes multa.
3.Un dels casos més coneguts és el d'Amancio Ortega, màxim accionista d'Inditex (Zara, Massimo Dutti, Pull & Bear, Bershka, etc.). És l'exemple perfecte de mobilitat social: de treballar amb 14 anys a una botiga de roba a ser la 5ª. persona més rica del món, segons la revista Forbes. El que amaguen aquestes fugides de l'origen de classe és que per molt que hi hagi certes persones que puguin passar d'una classe a l'altra les condicions que garanteixen aquests tipus de relacions sempre faran que hi hagi dues classes diferenciades.
4.Booomm!!!
5.El toyotisme ha estat un sistema de producció fabril que desplaçà el taylorisme i el fordisme en la producció en cadena introduint i afavorint, entre d'altres coses, la identificació de les treballadores amb els interessos de la empresa.
6.Recomanem aquí els documentals de Joaquim Jordà, de l'Escola de Barcelona, Numax presenta i 20 años no es nada, sobre el procés de recuperació d'una fàbrica als anys 80 per part de les seves pròpies treballadores.

CENTRE SOCIAL OKUPAT ANARQUISTA L'HORTA. DINÀMIQUES, DEBATS I FUNCIONAMENT.

Història de l'espai

El grup de persones que l'any passat entrarem al CSO L'Horta (fins fa poquet li deiem CSO) no érem un grup ben definit de persones cercant un espai on desenvolupar la nostra activitat, sino més bé érem gent diversa - algunes era la primera volta què ens veiem - encara que totes teniem alguna amiga en comú, però en el que clarament coincidiem era en que aquest espai necessitava vida així com cadascuna de nosaltres necessitava espai per a crèixer. Llavors ens varem juntar per a okupar-ho. A les primeres assemblees (pre i post-okupació) érem molta gent i d'una assemblea a la següent la meitat de la gent era nova, però, amb la forta necessitat d'implicació als torns de permanències els primers mesos d'okupació i el gran volum de treball de rehabilitació de l'alqueria es va anar construint a poc a poc un grup cohesionat.

El CSOA L'Horta, per a qui no el conega, es troba al nordest de Benimaclet, al límit entre la ciutat i l'horta. Consisteix en una alqueria (l'actual centre social) i un altre edifici en estat de runa, envoltats per aproximadament 11.000 m^2 de terreny. Abans del PAI de Benimaclet de 1994, aquest espai estava destinat al cultiu i la venda de plantes i flors. Llavors l'expropiaren, construiren la ronda nord i el posaren a concurs. URBEM va guanyar la propietat per a edificar. Com que el terreny mai es va edificar, va quedar en desús i poc temps després va començar la seua vida com a espai okupat. Nosaltres som les terceres ke l'okupem. En primer lloc havia sigut un centre social (Primera edició del CSO L'Horta), després va esdevenir un desastrós projecte de vivenda que va convertir l'Horta en un abocador i que va trobar termini quan s'incendià la part de darrere de l'alqueria. Les veïnes denunciaren i l'ajuntament va manar a URBEM que netejara el terreny. Aleshores URBEM va omplir els dos edificis amb el fem que hi havia per tot arreu i els va tapiar sencers, s'endugué 30 camions de fem i el que restava el va amagar sota tones de terra. La piscina i els antics vivers, plens de fem i d'escombraire també varen estar sepultats per URBEM.

Projecte ideològic

El projecte del CSOA l'Horta des dels seus inicis ha tingut la clara vocació de trencar el formigó social, d'entrar a formar part de la vida de les persones i de no deixar indiferent a ninguna. I ho està aconseguint a poc a poc gràcies a diveros factors com ara el context geogràfic i històric de l'espai. El factor fonamental que ha ajudat a l'obertura del centre social cap al barri ha sigut la seua situació límit entre la ciutat i l'horta unit amb el projecte dels horts, que ha conseguit fer partícip a molta gent aliena al moviment okupa i fer que perguera la distància i s'empapara d'un discurs més radical, en comptes d'altres més reformistes. També ha sigut decisiva la naturalesa oberta del barri de Benimaclet, on el teixit social està prou desenvolupat i és permeable a aquesta mena de projectes, i a on hi han col•lectius amb major trajectòria que ens estan donant suport i bombo des de que varem començar. En aquesta línia ha influit també l'esforç de l'assemblea de gestió, que hem invertit moltes energies en obrir-nos al barri i a les propostes de la gent, sempre tractant de mantenir el nostre discurs. I no oblidem que el recent esclat del 15M, la primavera valenciana i altres movilitzacions i situacions han influit en la societat i en la seua manera de vore els projectes alternatius.

D'altra banda, l'activitat de la casa ha estat sovint enfocada a la recuperació de coneixements i habilitats que la jungla d'asfalt pareixia haver-se engolit. S'ha potenciat el saber fer (per tu mateix) sabó artesanal, punt i costura, bioconstrucció, però l'eix central ha sigut la recuperació de la relació amb la paxamama: la cultura de la terra. Al mateix temps, critiquem l'especul•lació, la degradació i la destrucció dels pobles i l'horta de la perifèria (Benimaclet, La Punta o el Cabanyal en son exemples), resultat de l'implacable procés expansionista de la ciutat. Estem en contra del desenvolupament doncs en ell veiem la destrucció planificada de la Terra i de les llibertats.

Com a eina per a conseguir el canvi, creiem i intentem ficar en pràctica l'acció directa i la propaganda pel fet, davant de l'acció indirecta o política. Rebutjem el reformisme perquè considerem que els canvis cosmètics del sistema d'opressió només fan que reforçar-ho, donant-li apariència democràtica. Ens allunyem de tota forma de poder, intentem autogestionarnos i prenem les decisions en assemblea, com no podria ser d'una altra manera entre persones lliures. A més, com que ser horitzontals és el nostre dessig, no aguantem les jerarquies ni a ningú que tracte de imposar la seua voluntat per sobre de la nostra, per tant s'estalviem tindre que fer cas a les lleis, als cossos de seguretat de l'Estat, als partits polítics, als sindicats i a qualsevol estructura formal de caràcter dirigista.

Activitats autònomes

Des de l'assemblea de gestió del CSO varem pensar que seria una bona idea posar en marxa un hort en l'explanada desèrtica que hi havia abans a l'Horta. Férem octavetes, penjarem cartells i anunciarem per Ràdio Malva i Ràdio Klara que al CSO L'Horta s'anaven a fer hortets i que tota aquella que vullgués cultivar-ne un trocet, vinguera a la recent nascuda assemblea d'horts, que en un principi va estar dinamitzada per l'assemblea de la casa però de seguida va començar a funcionar de manera autònoma. I en poc de temps ja estava el tractor anivellant el terreny i marcant les sèquies.

Un altre projecte que ens plena de goig és el de les xiquetes. Pràcticament des de que obrirem el centre social es van apropar unes quantes parelles amb les seues criatures i començaren a habilitar un espai per a l'esplai de les xiquetes i l'autoaprenentatge col•lectiu.

A més, en aquest espai han nascut nombrosos projectes gràcies a la lliure iniciativa de la gent que fa de l'Horta casa seua (no en el sentit de vivenda). Aquestos projectes són l'espiral d'aromàtiques, el bosc d'aliments, l'antena de guifi.net -que ens abastix d'internet gratuït-, l'hort comunitari de la casa i el sembrat de dacsa, entre altres. El que trobem important dintre de tots ells és que funcionen horitzontalment i que són independents de l'assemblea de la casa. Les persones que fem ús i donem vida a l'Horta ens juntem una volta al mes tots plegats en assemblea per tal de millorar la comunicació i la convivència.

Autogestió i funcionament

La rehabilitació de l'alqueria i el propi funcionament del centre social genera despeses económiques, és per això que hem de destinar part de l'activitat del CSOA a la recaudació de diners. Això, com és natural en un ambient anticapitalista, genera debat, i prou. En primer lloc es plantegem el que no volem fer: no volem fer de cambreres com si el centre social fos un bar, no ens agrada ficar preus fixes a les coses, no volem autogestionar el nostre projecte oferint oci frenètic i autodestructiu, no volem financiar les grans superfícies ni les multinacionals i no volem participar del genocidi industrial dels animals no humans.

Tot i que a voltes es fa festa a l'Horta, sempre tractem d'evitar el desparrame. Fem una kafeta-sopador setmanal i intentem omplirla de contingut interesant en comptes de música a tope i alcohol. Quan fem algún concert intentem que siga en cap de setmana i que siga de matí o de vesprada per tal que no es prengui com a festa i destrucció, el qual ens perjudicaria doblement: la gent perd la cura per l'espai que nosaltres amem tant i a més es trenca la bona convivència amb les veïnes. En aquesta línia també varem decidir no vendre begudes destil•lades i ens hem plantejat deixar de vendre alcohol, encara que no s'ha arribat a cap consens, el que si hem decidit és anar substituint les begudes alcohóliques comercials per altres fetes artesanalment per alguna productora més propera, sense asalariades, sense de tòxics i sense taxes.

Fins ara sempre hem funcionat cobrant la voluntat per la beguda i el menjar, entenent per la voluntat el que cada una vol i pot aportar al projecte, les ganes que té cada una de que el CSOA L'Horta tire endavant. El que més debat ens ha ocasionat és cobrar o no la voluntat per les begudes alcohóliques, per una banda perquè fins ara hem funcionat cent per cent amb la voluntat i ens agrada la reacció de la gent quan ho descobrix per primera volta, i d'altra banda perquè de vegades sembla que més d'una caradura s'ho pren com si fora barra lliure, situació que no volem afavorir, i perquè entenem que l'alcohol no és cap producte de primera necessitat.

Un altre tema de debat dintre de l'assemblea de gestió és la qüestió del veganisme, qüestió especialment aguditzada per la presència de gallines salvatges als hortets de l'Horta. Tot i que hi han postures contràries dins de l'assemblea hem arribat al consens de que totes les activitats que es facen del CSOA l'Horta cap a fora seran veganes, i respecte a les gallines salvatges, que continuaran sent salvatges.

Amb aquestes maneres de fer no pretenem amagar les contradiccions, que hi existeixen i moltes, però si evitar la reproducció de certes dinàmiques que no ens agraden i promoure altres maneres de relacionar-se amb la gent i l'espai, tot i que de vegades ens haja tocat perdre diners.

Sovint hem oferit l'espai a altres col•lectius i individus per la seua autogestió (en el cas dels col•lectius) o per donar suport a alguna causa concreta o fer front a casos de repressió. En principi només donem suport a col•lectius de base autogestionats, encara que en determinats casos s'ha valorat per davant l'obertura al barri i la mutua aportació en l'apropament de certs col•lectius al CSOA, tot i que estiguen subvencionats, com amb l'entrada al projecte dels hortets del Col•legi Públic del Pare Català i l'associació de persones amb diversitat psíquica ASIEM. Això sí, l'activitat que desenvolupen dintre de l'Horta ha de ser autogestionada.

En quant a l'autogestió personal, no volem que al centre social es generen activitats de les quals es traga profit personal (en diners, clar), i de fet tot el que es fa des del CSOA L'Horta cara a fora és sempre gratuït i si es cobra la voluntat és per l'autogestió del propi CSOA o de l'activitat, exceptuant els músics, que poden pasar la gorra o arribar a un altre tipus d'acord perquè entenem els grups de música com projectes que també tenen les seues despeses. Així i tot, després de debatre molt, hem decidit permetre el desenvolupament de certes iniciatives autònomes al CSOA L'Horta encaminades a la construcció de recursos que la gent que hi participem els pugam emprar per al nostre profit en diners, sempre i quan aquestos projectes siguen d'ús comunitari, capaços d'autogestionar-se i de funcionar de manera assembleària, i que les assemblees de cada recurs programen tallers de formació per a facilitar-ne l'entrada de gent nova. Exemples d'aquestos tallers són el forn de llenya, d'on hom pot dur-se el pa que faça per a vendre-ho i guanyar-se la vida, o l'estudi de gravació, que ficarà a l'abast de grups sense recursos la posibilitat de gravar llurs cançons. No veiem en aquestos projectes res d'anarquista, ni tan sols els contemplem com alternatius al capitalisme, no són ni poden ser una altra cosa que adaptacions al sistema actual, però la realitat ens limita i de vegades hem de tacar-se les mans per tal de buscar-nos la vida; almenys tractem de fer-ho de la manera més apassionant possible.

CSA LA LLAVOR

En un moment de gran inestabilitat del sistema polític-econòmic que auguren profunds canvis, sembla més que necessària la construcció de models alternatius que, tinguen èxit o no, ens recorden les capacitats que les classes dominants han aconseguit anular en nosaltres mitjançant la persuasió de les seues indústries d'entreteniment i la desinformació, la repressió del seus sistema legal, educatiu, laboral... Així doncs La Llavor naix amb l'objectiu últim de caminar amb la utopia com a horitzó.

Però què és La Llavor? És un espai obert a la societat torrentina i de la resta de la comarca on desenvolupar processos d'empoderament amb els que fer creixer, com a individus i com a comunitat, la nostra autonomia social, política i espiritual. Treballem per fomentar i posar en pràctica: la solidaritat; l'horitzontalitat; el suport mutu; la democràcia directa; l'autogestió; el laicisme; la sostenibilitat mediambiental; i la defensa dels drets humans, socials i animals, i de la diversitat racial, cultural, social, lingüística, sexual i biològica. Promoure: l'economia social; l'empoderament de la societat civil; el creixement personal i l'autoconeixement; la recuperació de la memòria reivindicativa i de lluita social; una relació més directa i respectuosa amb el medi natural; i el diàleg intergeneracional. Així, les principals activitats que fem són: Biblioteca Popular, taller de bicis, cinema, meditació, sales de reunió, espai per a events, eskuela, tallers, cursos, minihort ecològic, Banc de Temps/Intercanvi, Grup de Consum, cooperatives i altres iniciatives d'economia social.

“Una nova llavor ha germinat: és compromesa, Resistent, Revolucionària, Activista, Desobedient, Integral, Creadora, Activa, Lliure, Somiadora,.. Invisible a la mirada de la tormenta, respira contenta en alguns del shorts rebels del nostre món. Germinarà més amb passes fermes i el camí clar, per a alçar la mirada i dir: ¡ No tenim por! “

CSA PANGEA

El Centre Social Autogestionat Pangea (CSA Pangea) naix el mes de novembre de 2012 a partir d'un grup promotor (assemblees de València sud) que cercaven un local on tenir un CSA, juntament amb l'oferiment del Col•lectiu L´Alqueria del seu centre social “L´Alqueria”. Aquest centre social ja comptava amb la participació durant un any de membres del 15-M dins de les activitats realitzades pel SOL Patraix i el GCP. Mesos després es formà el grup de gestió del CSA compost per cinc col•lectius: 15-M Patraix, 15-M Sant Isidre, Assemblea Sant Marcel•lí, GCP i Col•lectiu L´Alqueria. Els quals s'ocupen de manera assembleària de dur a terme l'autogestió del centre social, atès que no tenim (ni desitgem) ajudes estatals ni mecenatges capitalistes, mentre que el Pangea solament respon front els membres de la seua assemblea de gestió, sense necessitat de directors o caps.

L'objectiu del CSA és divers; d'una banda dotar d'un “sostre” perquè els col•lectius que gestionen el CSA puguen realitzar les seues assemblees, com així mateix brindar l'espai per a que altres col•lectius socials (ACIV, Xarxa en Lluita, PAH,…) puguen disposar d'un espai tancat, còmode i agradable on poder reunir-se. A més de dotar de veu als sense veu, promovent les xarrades-debat, els cinefòrum, la presentació de llibres, etc... Juntament amb una sèrie de tallers proposats tant pels col•lectius del Pangea, com per qualsevol persona que ens presente el seu projecte en les assemblees de gestió, les quals cal recordar són obertes. Es celebren amb freqüència quinzenal els dimarts a partir de les 20:00. I per acabar, recordem les paraules d'un company del Pangea:

“Arribat el segon aniversari del 15M no tenim gens que celebrar perquè les reivindicacions amb les quals va arrancar aquest moviment, no solament no han sigut ateses, sinó que les vides de totes nosaltres, de la immensa majoria de la població, han empitjorat per culpa dels que posseeixen el poder. Però lluny de resignar-nos, algunes de nosaltres estem organitzant-nos conscienciosament, lentament, sense parar. Mentre que el sistema maltracta les baules més fràgils de la societat negant-los drets adquirits durant anys de lluita, nosaltres revivem la nostra consciència, i revisem la història que guarda en les seues pàgines les lluites de generacions anteriors, per agafar impuls, per a no oblidar. Estem restablint els llaços, que mai hauríem haver trencat, amb les de la nostra mateixa classe, la oprimida, amb gent conscienciada que creu en la solidaritat, en el suport mutu i en l'autogestió de les nostres vides en comunitat i igualtat. Exemples d'aquesta reconstrucció són els nous centres socials com Pangea (que ve a sumar-se a d'altres de nova creació i uns altres de llarga trajectòria) que amb menys d'un any d'existència tracta de consolidar-se en el territori fomentant la vida social. Hem fet començar múltiples activitats: taller de manteniment de bicicletes, informàtica, reunions de col•lectius, presentacions de llibres, biblioteca, projeccions de pel•lícules, utilització de moneda social… Tot açò amb l'ànim de compartir experiències i gestionar l'espai prenent decisions de manera assembleària i horitzontal. Sabent que tots hem d'aportar en la mesura de les nostres possibilitats per al manteniment de l'espai físic i per a la continuïtat dels diferents col•lectius humans. En definitiva, Pangea és, com va dir alguna dels seues participants: una petita caixa de sabates on realitzar els nostres petits somnis”.

ESPAIS ANTIAUTORITARIS

- Ateneu Llibertari del Cabanyal
C/Barraca nº57
Consultar activitats al facebook de l'ateneu

- Iniciativa Dhàlia
C/Camí Vell de Xirivella nº23 (Mislata)
Obert dimecres, dijous i divendres a partir de les 19h

- Ateneu Llibertari Al Margen (BAAM)
C/Palma nº3
Obert dimarts a partir de les 18h
http://ateneoalmargen.org

- Proyecto Mayhem
C/Pavia nº91
Obert dimecres a partir de les 18h

- CSO El Nido
C/Carreres Puchlalt nº7
Obert divendres a partir de les 19h

- CSOA La Fusteria
C/José Benlliure nº22
http://kalafusteria2.wordpress.com/

- CSO L'horta
Al final del C/ Diógenes López Mecho
Obert dijous a partir de les 20h
http://horta.noblogs.org/

- CSA Pangea
C/Pintor Cortina, 29
http://csapangea.wordpress.com/

- CSA La Llavor
C/San Justo, 11 (Torrent)
Assemblea els dijous a les 20h.

- Ateneo Libertario Octubre del 36
C/ Desamparados, nº1 (Segorbe)

CONTRAINFORMACIÓ

- El contrast
http://elcontrast.org/

- Tokata, Butlleta de difusió, debat i lluita social
http://boletintokata.wordpress.com

- Radio Malva, projecte de comunicació assemblearia 150.0 FM
http://radiomalva.org

- Radio Aktiva 107.6 FM (Alcoi)
http://radioaktivat.org

- Ràdio Mistelera 101.4 FM (Dènia)
http://radiomistelera.blogspot.com

AGRAÏMENTS

Aquest curs ha estat un dels més actius a la ciutat de València així com a l'Estat Espanyol. Cada any els atacs del capital són més fort i la repressió està més present però, les nostres pretensions són més altes, les nostres unions són més fortes i les ganes de prendre el que és nostre es fan més paleses. En aquesta ocasió volem donar les gràcies a totes aquelles que ens han ajudat amb l'escriptura, correcció, edició de textos i la distribució, tant d'aquest número com dels passats, moltes gràcies per la vostra col•laboració i ajuda. També agraïm als centres socials que fan possible l'autogestió d'aquest projecte mitjançant les diferents activitats que hem pogut organitzar.

Aquest any a més hem tret, coincidint en les dates d'aquest número, samarretes per intentar pagar els periòdics. L'autogestió és un concepte complex i veiem que cal tindre altres ferramentes i no només les festes o l'alcohol com a recursos per poder dur endavant projectes com aquest. És així que també qualsevol contribució i aportació desinteressada per part de col•lectius o individualitats sempre serà ben rebuda. Per últim recordar que aquest periòdic és fruit del debat i de la reflexió conjunta, de la posada en comú amb aquelles en les que ens trobem als carrers, i així intentem que queden reflectides les idees que han sorgit de tants debats en els que hem participat.

PERQUÈ EL CAMÍ ÉS LLARG I LA LLUITA CONTINUA. ENS VEIEM ALS CARRERS!

Ara o Mai.

No callaran la nostra rábia,
ni la nostra solidaritat!